Serie de autor

FICTION CONNECTION

Barbă Albastră

AMÉLIE NOTHOMB

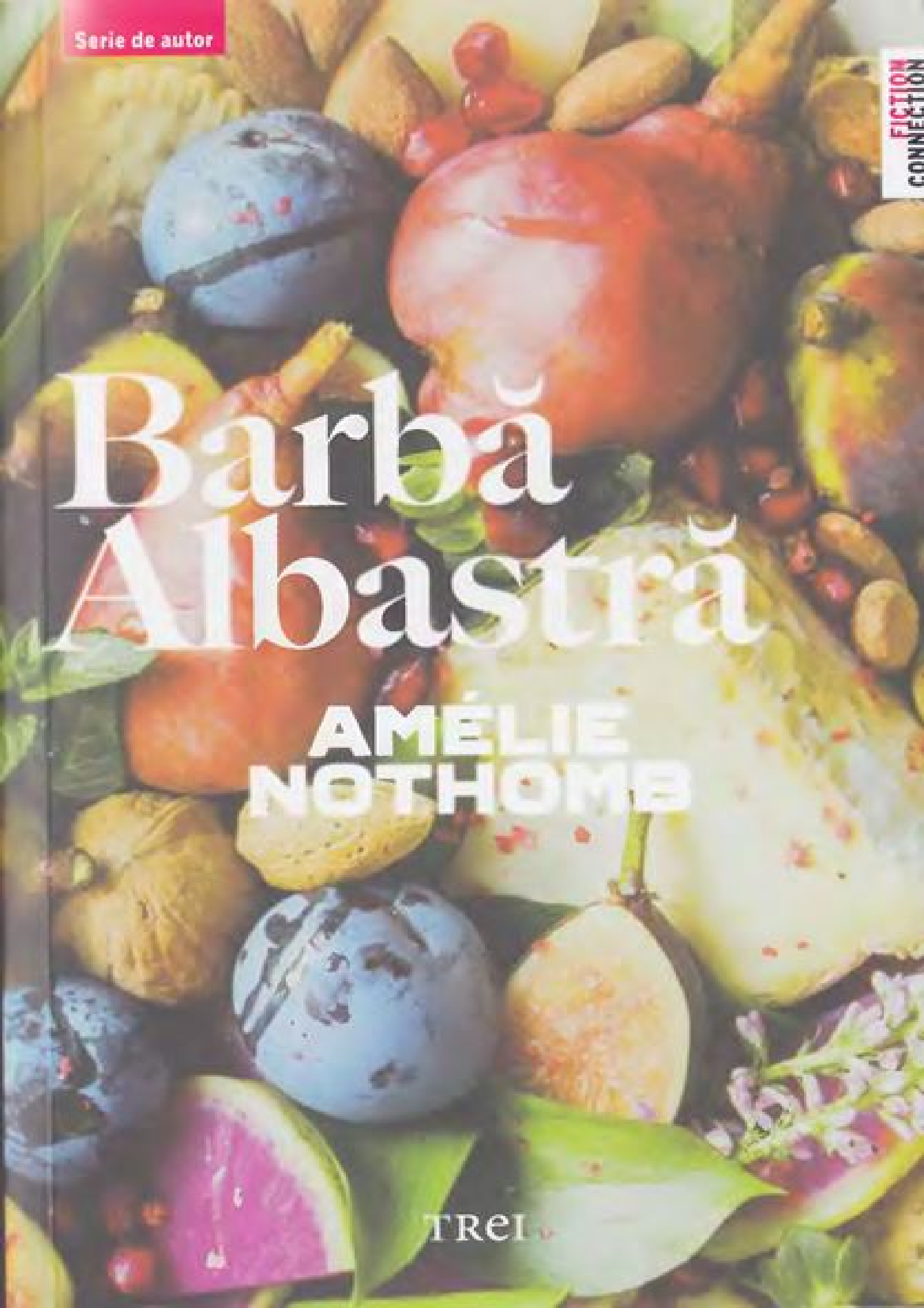

TREI

O reflecție savuroasă asupra iubirii și a morții.
LE PARISIEN
Maestră a dialogului spumos, Amélie Nothomb ni se dezvăluie în *Barbă Albastră* mai spirituală ca niciodată.
L'EXPRESS
Un roman erudit și plin de umor, pe care îl vei devora cu apetitul unui căpcăun.
LE FIGARO MAGAZINE
O revizitare plină de imaginație a celebrei povestiri a lui Perrault.
PARIS-MATCH

AMÉLIE NOTHOMB

BARBĂ ALBASTRĂ

Traducere din franceză și note de Claudiu Constantinescu
Titlul original: Barbe bleue, 2012

Editura Trei, 2019

Versiune ebook: v1.0, februarie 2020

Când Saturnine a ajuns la locul întâlnirii, s-a mirat că era așa de multă lume. Sigur, bănuia că n-avea să fie singurul candidat; dar de aici și până la a fi primită într-o sală de așteptare unde se aflau deja cincisprezece persoane era o mare diferență.

„Era prea frumos ca să fie adevărat, își zise. N-o să prind în veci locuința asta în comun”. Cum se pregătise toată dimineața, s-a hotărât totuși să aștepte. Frumoasa încăpere o îmbia la așa ceva. Era pentru prima dată când intra într-o casă aristocratică din arondismentul VII al Parisului și se tot minuna în fața fastului de acolo, a tavanului foarte înalt, a liniștii și splendorii acelui spațiu care nu constituia decât o simplă anticameră.

Anunțul preciza: „O cameră de 40 m^2 cu baie și acces la o bucătărie mare, echipată”, pentru o chirie de 500 de euro. Trebuia să fi fost o eroare. De când Saturnine căuta o locuință la Paris, văzuse numai maghernițe infecte de 25 m, fără baie proprie, la 1.000 de euro pe lună, și care erau luate imediat. Ce probleme ascundea deci această ofertă miraculoasă?

S-a uitat apoi la ceilalți candidați și și-a dat seama că erau numai candidate. S-a întrebat dacă locuitul în comun nu reprezenta cumva un fenomen feminin. Femeile de acolo păreau toate foarte stresate, iar Saturnine le înțelegea: și ea era înnebunită să obțină acea cameră. Din păcate, de ce-ar fi aleasă ea mai degrabă decât acea doamnă cu o figură atât de respectabilă sau decât acea femeie de afaceri cu coafură inflexibilă?

Vecina de scaun, care o măsura din ochi, îi răspunse la întrebare:

— Dumneata o s-o obții.

— Ce-ați spus?

— Ești cea mai tânără și cea mai drăguță. Dumneata o să primești apartamentul.

Saturnine s-a încruntat.

— Nu-ți stă bine cu figura asta, continuă necunoscuta. Când o să intri în birou, să fii mai degajată.

— Lăsați-mă în pace.

— Nu te supăra. Nu știi de reputația proprietarului?

— Nu.

Femeia a tăcut, luându-și o figură misterioasă, în speranța că Saturnine o va implora să-i spună despre ce era vorba. Saturnine s-a mulțumit însă să aștepte, știind că vecina ei va vorbi oricum. Ceea ce s-a și întâmplat:

— Nu suntem primele care venim aici. Opt femei au obținut deja această locuință în comun. Și toate au dispărut.

— Poate nu erau mulțumite de cameră.

— N-ai înțeles. N-au mai avut ocazia să-și spună părerea: nimeni n-a mai auzit de ele.

— Moarte?

— Nu. Moartea nu înseamnă dispariție. Femeia părea mulțumită de efectul produs.

— Atunci de ce-ați mai venit? o întrebă Saturnine. Vreți să dispăreți și dumneavoastră?

— N-am nicio șansă să fiu aleasă. Dar, pentru mine, e singura modalitate de a-l întâlni pe proprietar.

Saturnine n-a pus întrebarea cea așteptată; o cam agasa coțofana asta care, oricum, a continuat:

— Don Elemirio nu iese niciodată din casă. Nimeni nu-i știe vreo poză sau vreun portret. Vreau să văd și eu cum arată. O mulțime de femei și-au pierdut mințile din cauza lui.

Saturnine simți că-și dorea s-o șteargă de-acolo. Avea oroare de seducători. Din păcate însă, n-o mai țineau puterile să caute în continuare o locuință. O apuca greața numai la gândul de a se întoarce seara la prietena sa Corinne, în Marne-la-Vallée. Corinne lucra la Euro Disney și era foarte bucuroasă să-și împartă apartamentul de două camere cu tânăra belgiancă, fără a bănui că aceasta stătea să se sufoce când dormea pe canapeaua aia care mirosea a fum de țigară.

— Anunțul făcea vreo precizare cu privire la sexul viitorului locatar? întrebă Saturnine. Văd că nu sunt decât femei.

— Nu se specifica nimic în anunț. Dar toată lumea știe, în afară de dumneata. Ești din altă țară?

Tânăra n-a vrut să spună adevărul. Se săturase de eterna reacție („Oh! Am și eu un prieten belgian care…”): ea nu era o prietenă belgiancă, era o belgiancă și nu voia să fie prietena acestei individe. Așa că i-a zis:

— Sunt kazahă.

— Poftim?

— Vin din Kazahstan. Știți, kazahii, unii dintre cei mai aprigi războinici din lume. Cum ne plictisim puțin, omorâm oameni.

Femeia nu mai deschise gura.

Saturnine a avut timp să reflecteze. De ce s-ar teme, în fond? Nu era genul care să se îndrăgostească cu una, cu două, și mai ales de un afemeiat. Povestea dispariților i s-a părut cam tulbure. În orice caz, să dispari era mai puțin îngrozitor decât să te întorci la Marne-la-Vallée.

S-a uitat la cele cincisprezece candidate. Se vedea cu ochiul liber că niciuna n-avea nevoie de acea locuință în comun: erau femei din cartiere elegante, iar ce le adusese acolo nu era decât curiozitatea pentru acel tip cu nume spaniol și nobil. Acest ultim detaliu o scoase din minți pe Saturnine: nu putea suferi atracția asta a francezilor pentru aristocrație. „Calmează-te, își zise ea. Nu-ți bate capul cu bârfele astea ridicole. Tu ești aici pentru apartament, și cu asta basta”.

După două ore, un secretar a condus-o într-un birou imens, decorat cu admirabile flori uscate.

La omul care i-a strâns mâna, tânăra n-a văzut decât atât: că avea aerul unui depresiv profund, privirea stinsă și vocea epuizată.

— Bună ziua, domnișoară. Eu sunt don Elemirio Nibal y Milcar și am patruzeci și patru de ani.

— Eu mă numesc Saturnine Puissant și am douăzeci și cinci de ani. Lucrez ca suplinitoare la Școala Luvrului.

A spus-o cu mândrie. Pentru o belgiancă de vârsta ei, un asemenea post era de nesperat, chiar și cu titlu temporar.

— Camera este a dumneavoastră, zise bărbatul.

Descumpănită, Saturnine întrebă:

— Le-ați refuzat pe candidatele anterioare, iar pe mine mă acceptați așa, pur și simplu? Ce v-a convins, Școala Luvrului?

— Dacă vreți, zise el indiferent. Haideți să vă arăt apartamentul!

Ea l-a urmat, traversând un număr impresionant de budoare, până la o cameră ce i s-a părut imensă. Stilul acesteia era pe cât de luxos, pe atât de greu de definit; baia aferentă tocmai fusese renovată. Saturnine n-ar fi îndrăznit niciodată să viseze la o locuință atât de fastuoasă.

După aceea, don Elemirio a condus-o în bucătărie, una gigantică și modernă. I-a arătat că avea un frigider întreg pe care să-l folosească numai ea.

— Nu-mi place să știu ce mănâncă ceilalți, îi zise el.

— Dumneavoastră gătiți? se miră tânăra.

— Sigur că da. Bucătăreala e o artă și o putere. Nici nu mă gândesc să mă las pe mâna altuia, oricine-ar fi el. Dacă vreți să gustați din ce gătesc eu, plăcerea e de partea mea. Invers însă, nu.

În final, a condus-o în fața unei uși vopsite în negru.

— Asta-i intrarea în camera obscură, unde-mi developez fotografiile. Nu e încuiată cu cheia, merg pe încredere. Bineînțeles, încăperea aceasta vă este

interzisă. Dacă veți intra aici, am să știu și o să regretați.

Saturnine nu zise nimic.

— În rest, puteți intra peste tot. Aveți întrebări?

— Trebuie să semnez vreun contract?

— O să rezolvați asta cu secretarul meu, excelentul Hilarion Grivelan.

— Când mă pot instala?

— Chiar acum.

— Problema e că trebuie să-mi iau lucrurile de la o prietenă, care stă în Marne-la-Vallée.

— Vreți să mergeți cu șoferul meu?

Saturnine, care se aștepta la un drum cu RER[11]-ul, a acceptat fără să mai stea pe gânduri.

— Nu-ți plăcea aici, cu mine? o întrebă Corinne.

— Ba da. Și niciodată nu voi reuși să-ți mulțumesc îndeajuns. Dar nu puteam abuza la nesfârșit de ospitalitatea ta.

— Nu te văd bine. E cam dubios planul tău.

— Corinne, doar mă cunoști: sunt fier tare. Vino să mă vezi când vrei tu. Stația de metrou e La Tour-Maubourg. Am citit contractul, am voie să primesc musafiri.

— Și dacă nu ești atentă și intri în camera aia obscură?

— Nu e genul meu. Și puțin îmi pasă mie de fotografiile lui.

Bentleyul o aștepta în fața clădirii. Șoferul n-a scos un cuvânt, nici la dus, nici la întors, și a parcat mașina în curtea interioară a casei senioriale. Se întuneca, iar locul acela i s-a părut lui Saturnine și mai feeric.

Și-a aranjat lucrurile în dulapurile din perete, practic invizibile – și mult prea mari, în opinia ei. Pe la 8 seara, un bărbat a bătut la ușa ei.

— Bună seara, domnișoară. Eu sunt Mélaine, cameristul. La ce oră credeți că aș putea să vă fac curat în cameră și în baie?

— Sunt curate.

— Sigur, dar e de datoria mea să mă ocup de ele în fiecare zi. Domnul vă invită să luați cina cu el: dacă acceptați invitația, aș putea face curat chiar acum.

— Cum dorești, îi zise ea, pornind spre bucătărie.

Don Elemirio era acolo, contemplând niște ouă pe care le așezase în formă de piramidă, și a întrebat-o dacă îi plăceau. Ea a zis că da. Cu extremă atenție, el a pregătit imediat o omletă de o perfecțiune intimidantă.

— Dacă sunteți de acord, vom lua cina în această încăpere.

Masa din bucătărie era un bloc de plexiglas, plăcut atât la vedere, cât și la pipăit. Don Elemirio s-a așezat pe un taburet înalt și a poftit-o să nu mai stea pe gânduri și să se servească.

Întrucât bărbatul mânca fără să spună nimic, fata l-a putut privi în voie. Oare de unde-i venea reputația de seducător? Fizicul lui era pur și simplu acceptabil. Purta haine dintre cele mai obișnuite, nimic din înfățișarea lui nu-ți reținea privirea. Cât despre conversație, aceasta nici nu exista. Dacă ar fi trebuit neapărat să-i găsească o calitate i-ar fi fost cam greu.

— Ce ocupație aveți? întrebă ea.

— Niciuna.

— În afară de fotografie, desigur…

Bărbatul a stat o clipă pe gânduri.

— Desigur. Dar nu fac prea des fotografii. Aștept să-mi vină inspirația, lucru care nu se întâmplă frecvent.

— Cu ce vă petreceți timpul, atunci?

Se aștepta ca indiscreția ei să-l șocheze. Nici vorbă însă.

— Sunt spaniol.

— Nu asta vă întrebam.

— Asta-i activitatea mea.

— În ce constă ea?

— Nici o altă demnitate nu se ridică la nivelul demnității spaniole. Sunt demn cu normă întreagă.

— Iar astă-seară cum o să vă manifestați demnitatea?

— O să recitesc registrele Inchiziției. Sunt admirabile. Cum or fi putut unii să vorbească de rău o asemenea instituție?

— Poate pentru crimele și torturile pe care le practica?

— Crimele și torturile se practicau deja cu mult înainte de Inchiziție. Aceasta era în primul rând un tribunal. Orice persoană avea dreptul la un proces înainte de a fi executată.

— La o parodie de judecată, într-adevăr.

— Nici vorbă. Recitesc consemnările acelor procese, sunt de o metafizică sublimă. Ce progres, prin comparație cu barbaria anterioară! Înainte, o acuzație de vrăjitorie ducea imediat la arderea pe rug. Grație tribunalului Sfintei Inchiziții, vrăjitoarea era supusă ordaliei, care-i putea dovedi nevinovăția.

— Câte vrăjitoare au fost declarate nevinovate în urma ordaliei?

— Niciuna.

Saturnine a izbucnit în râs.

— Aveți dreptate, e un progres al naibii de mare.

— Nu văd care-i legătura. Ordalia dovedea ca acestea meritau să moară.

— Ați mers vreodată desculț pe cărbuni încinși?

— Văd că o tot țineți pe-a dumneavoastră. E normal. Sunteți franțuzoaică.

— Nu. Sunt belgiancă.

Bărbatul a ridicat capul și a privit-o cu interes.

— Atunci aveți și sânge spaniol, prin Carol Quintul.

— E o chestie cam de demult.

— Ba nu. N-am ieșit niciodată din secolul al XVI-lea. Ca dovadă, traficul de indulgențe.

Până în acel moment, Saturnine crezuse că avea de-a face cu un provocator. Acum înțelegea că avea de-a face cu un nebun.

— E interesant să citești registrele tribunalului Inchiziției, dar totul are o limită. Mai departe ce-o să citiți?

— O să-i recitesc pe Gracián și pe Lull.

— Secțiunea spaniolă de la Luvru e perfectă pentru dumneavoastră, probabil că mergeți des acolo.

— N-am fost niciodată.

— Glumiți?

— Nu. Nu merg niciodată în oraș. De douăzeci de ani n-am mai ieșit din casa asta.

— Nici măcar pentru o plimbare cu mașina?

— Nici măcar.

— Păi atunci, de ce mai dețineți un șofer și un Bentley?

Saturnine se pregătea să reformuleze acel „dețineți un șofer”, dar stăpânul casei n-a părut deloc șocat de exprimare și i-a răspuns:

— Secretarul meu și omul care se ocupă de curățenie recurg adeseori la serviciile șoferului și ale mașinii sale. În ce mă privește, prefer să rămân aici.

Lumea de-afară mă dă peste cap prin vulgaritatea și banalitatea ei.

— Și nu vă plictisiți niciodată închis între zidurile astea?

— Există și momente mai terne, însă nu se compară cu ce-aș simți la o recepție mondenă sau la o serată între amici. Eu nu mai am niciun prieten. Era o chestie prea anostă.

— Poate că n-ați întâlnit oamenii care să vă convină.

— Până pe la vârsta dumneavoastră, am avut ceea ce se numește viață socială. Și m-am implicat cât se poate de serios, vă jur. Până la urmă însă, toate confidențele sunt cam la fel. Îmi face mult mai multă plăcere să-mi petrec timpul cu Gracián, Lull și Torquemada. Mai ales că ei nu-mi cer nimic.

— Pot să înțeleg că v-ați săturat de oameni. Dar Parisul, pădurea, lumea largă?!

Don Elemirio făcu un gest de lehamite.

— Am văzut cum e și cu astea. Când oamenii se întorc dintr-o călătorie în Canada, spun: „Am făcut și cascada Niagara”. Pentru astfel de periple îți trebuie o naivitate pe care eu n-o am. Vedeți dumneavoastră, oamenii ăștia cred realmente că ei au fabricat cascada Niagara.

— De ce nu vă puneți capăt zilelor? Dacă aș gândi ca dumneavoastră, m-aș spânzura.

— Vă înșelați. Viața mea nu e neinteresantă.

— Vă sunt de ajuns bătrânele dumneavoastră cărți ca să existați?

— Nu sunt doar ele. Mai există Dumnezeu, Hristos, Sfântul Duh. Eu sunt pe cât de catolic poate fi un spaniol. Asta îmi ocupă mult timp.

— De ce nu mergeți la biserică, la slujbă?

— Vine ea la mine. Dacă vreți, o să vă arăt capela unde, în fiecare dimineață, un preot spaniol ține slujba doar pentru mine. E lângă bucătării.

— Existența dumneavoastră mă tentează tot mai puțin.

— Și-apoi, mai sunt și femeile.

— Unde le ascundeți, că n-am văzut niciuna?

— Aveți senzația că sunteți ascunsă?

— Eu nu sunt o femeie din viața dumneavoastră.

— Ba da. De azi-dimineață.

— Ba nu. Am citit bine contractul înainte să-l semnez.

— E un lucru prea subtil ca să fie stabilit prin contract.

— Vorbiți în numele dumneavoastră. Pe mine nu mă atrageți deloc.

— Nici dumneavoastră pe mine.

— Atunci, de ce spuneți că sunt o femeie din viața dumneavoastră?

— E o fatalitate. Cincisprezece femei s-au prezentat astăzi pentru cameră. Când v-am văzut, am știut imediat că, prin dumneavoastră, destinul s-ar putea împlini.

— Nimic nu se va împlini fără consimțământul meu.

— Absolut.

— Prin urmare… nu se va împlini nimic.

— Vă înțeleg. Nu mă plăceți, e firesc. Nu sunt un tip fermecător.

— Spuneați că v-ați săturat de oameni. Deduc că v-ați săturat, de fapt, de bărbați.

— Femeile sunt la fel de obositoare ca și bărbații. Dar cu unele dintre ele e posibilă totuși iubirea, iar asta nu mă mai obosește. E un mister în treaba asta.

Saturnine se încruntă.

— Căutarea asta a unui colocatar e doar pentru a vă găsi femei?

— Sigur, pentru ce altceva?

— Eu crezusem că era pentru bani.

— Cinci sute de euro pe lună? Glumiți!

— Pentru mine nu-i puțin.

— Biata copilă…

— N-am spus asta ca să mă compătimiți. Pur și simplu, nu înțeleg. Pentru un bărbat ca dumneavoastră, femeile n-ar trebui să fie o problemă.

— Așa e. Sunt unul dintre celibatarii cei mai râvniți din lume. Și de-asta nu mai ies din casă. La

orice recepție mondenă, mă așteaptă o ambuscadă de femei. E groaznic!

— Modestia dumneavoastră mă impresionează.

— Sunt mai modest decât credeți. Știu că femeile astea nu sunt înnebunite nici după fizicul meu, nici după personalitatea mea.

— Da, asta-i drama oamenilor bogați.

— N-ați nimerit-o. În privința bogăției, sunt alții mai interesanți ca mine. Drama mea e că sunt omul cel mai nobil din lume.

— Ca să vezi…

— Specialiștii o să vă confirme: nicio aristocrație nu se ridică la nivelul celei spaniole. E un lucru atât de adevărat, încât a trebuit să inventăm un termen nou pentru a desemna noblețea țării noastre.

— Grandețea.

— Știați de ea?

— Poți fi o belgiancă de rând și totuși să fi auzit de granzii spanioli și de grandețea lor.

— Între noi fie vorba, cum să crezi în blazoanele aristocraților din alte țări, în stemele lor? Acele sisteme de măsurători ca ale vechilor spițeri prin care se stabilește că ăla-i conte, iar ălălalt marchiz sau duce…

— Dacă-mi permiteți, și dumneavoastră aveți așa ceva. Belgia își amintește de ducele de Alba.

— Da, numai că la noi titlurile astea au valoare de domn sau doamnă. Ceea ce contează este să te numeri printre granzi. Se spune un grande al Spaniei. Încercați să spuneți un grande al Franței, și-o să vedeți ce caraghios sună.

— De ce locuiți în Franța?

— Noi, cei din neamul Nibal y Milcar, trăim în exil. Un strămoș de-ai mei i-a zis lui Franco odată că se poartă ca un tip de stânga, iar acestuia nu i-a căzut prea bine. Nu știu de ce, dar și dușmanii lui au pică pe noi.

— Franța de azi vă convine din punct de vedere politic?

— Nu. La modul ideal, mi-ar trebui o monarhie asezonată cu un regim feudo-vasalic. Dar asta nu mai

există pe suprafața pământului.

— V-ați gândit să încercați și pe alte planete? întrebă Saturnine, care începea să se distreze.

— Bineînțeles, zise don Elemirio cu cea mai serioasă figură din lume. La douăzeci de ani, am picat la testele NASA din motive fiziologice. E o caracteristică a grandeței: avem intestinul foarte lung. De unde și traficul de indulgențe.

— Nu prea înțeleg raportul ăsta cauză-efect din povestea dumneavoastră.

— Remușcările spaniole sunt mai greu de digerat, dată fiind lungimea intestinală a granzilor. Traficul de indulgențe a rezolvat o mulțime de probleme digestive. Pe scurt, nu pot călători în cosmos. Așa că rămân la Paris.

— Dar la Paris nu se practică traficul de indulgențe, don Elemirio.

— Vă înșelați. În fiecare dimineață îi dau câțiva ducați confesorului meu, iar acesta îmi iartă păcatele.

— Știu eu pe unul care-și umple frumușel buzunarele din așa ceva.

— Încetați cu ironiile astea, că-mi pierd firul. Unde rămăsesem?

— La femei. Aveți o problemă cu ele fiindcă sunteți prea nobil.

— Da. Orice uniune ar fi o mezalianță. Așa că am renunțat la însurătoare. În cercurile mondene însă, femeile speră să-și găsească un soț.

„E grav”, și-a zis în sinea ei Saturnine.

— De aceea prefer să am o colocatară. Colocatarele nu speră să se mărite. Ele locuiesc deja cu tine.

— Nu e prea catolic ce-mi spuneți.

— Într-adevăr. Preotul meu îmi cere o grămadă de ducați pentru aceste greșeli.

— Atunci m-am mai liniștit. De fapt, nu vă deranjează că sunt un om de rând?

— Pentru un Nibal y Milcar, toți cei din afara familiei sunt oameni de rând. Prefer însă de departe o femeie de rând ca dumneavoastră acelor aristocrați autoproclamați pe care-i întâlnești prin Franța. E

jalnic să-i auzi cum îți povestesc că au un strămoș la Azincourt sau la Bouvines[2].

— În privința asta, sunt de acord. Dar dumneavoastră aveți ceva mai bun de declarat?

— Neamul Nibal y Milcar coboară din cartaginezi și din Hristos. E totuși altceva decât o mică bătălie franceză.

— Cartaginezii mai treacă-meargă. Dar Hristos? Sunteți sigur?

— Puțină lume știe că Hristos era spaniol.

— Nu era din Galileea?

— Poți să te naști în Galileea și să fii spaniol. Eu, care vă vorbesc în acest moment, m-am născut în Franța și totuși nu veți găsi pe cineva mai spaniol ca mine, în afară de Hristos.

— E cam dubioasă povestea dumneavoastră.

— Nu. Hristos are comportamentul cel mai spaniolesc din lume. E un don Quijote într-o variantă mai bună. Și n-o să-mi spuneți că don Quijote nu-i arhispaniol.

— N-o să spun.

— Ei bine, luați fiecare trăsătură a lui Quijote, înmulțiți-o cu cincisprezece și îl obțineți pe Hristos. Hristos a inventat Spania. De-aia cei din neamul Nibal y Milcar sunt campionii creștinismului.

— Ce rol au colocatarele în această poveste?

— Ele sunt acele biete femei pe care, ca în cazul Dulcineii din Toboso, le înnobilez cu interesul meu, deși ele nu sunt decât niște țărăncuțe.

— Țărăncuțe? În fine. Dar de ce vă interesează țărăncuțele și nu căutați o partidă mai bună?

— Partidele bune mă dezgusta. Cum să te crezi la înălțimea unui Nibal y Milcar? Prefer hazardul, în locul unei asemenea pretenții. Sfântul hazard mi-a trimis întotdeauna femei sub formă de colocatare.

— Dar printre cele cincisprezece candidate era cel puțin una care vă cunoștea pedigree-ul.

— Toate-l cunoșteau. Eu am ales-o pe singura care nu-l știa.

— Acum îl știu și eu.

— Într-adevăr. Eu am fost onest și v-am avertizat.

— Și dacă aș pleca?

— Sunteți liberă s-o faceți.

— N-o să plec. Nu mă tem de dumneavoastră.

— Aveți dreptate. Sunt ființa cea mai fiabilă pe care o cunosc.

— Ăsta nu-i un răspuns. Oamenii care spun că-s fiabili sunt la fel de periculoși ca și ceilalți.

— Da. Însă regulile sunt clare. Așa că pericolul poate fi evitat. Vreți un desert?

— Așa cum mi-l propuneți, parcă ar fi o amenințare.

— Este. E vorba de o crema pe baza de gălbenușuri.

— Îmi dați mai întâi o omletă, iar apoi niște ouă sub formă de desert?

— Am o pasiune teologică pentru ouă.

— Și stomacul dumneavoastră rezistă?

— Digestia este un fenomen pur catolic. Câtă vreme preotul mă iartă de păcate, pot să diger și pietre. Și aș mai spune că sfânta Spanie i-a acordat întotdeauna oului importanța pe care o merită. La Barcelona, călugărițele folosesc atât de multe albușuri ca să-și apreteze voalurile, încât bucătarii au fost nevoiți să născocească mii de rețete cu gălbenușuri.

— Îmi dau seama ce valoros e atunci un păhăruț pentru ouă fierte.

Gazda s-a dus să ia niște cești din aur masiv, pe care le-a umplut cu o substanță onctuoasă galbenă. Saturnine a rămas încremenită de uimire.

— Galbenul ăsta opac în aurul ăsta baroc e… o frumusețe! zise ea în cele din urmă.

Don Elemirio, pentru prima dată, s-a uitat la tânără cu un real interes.

— Vă impresionează așa ceva?

— Cum să nu fii? Roșu și aur, albastru și aur, chiar verde și aur sunt niște combinații sublime, dar clasice. Galben și aur, în artă, nu apare însă niciodată. De ce? E însăși culoarea luminii, modulată de la matul cel mai mat până la strălucitorul cel mai strălucitor.

Bărbatul își lăsă jos lingurița și, cu toată solemnitatea de care era în stare, declară:

— Domnișoară, vă iubesc.

— Deja? Și doar pentru atâta lucru?

— Vă rog să nu stricați prin cuvinte nechibzuite excelenta impresie pe care tocmai mi-ați făcut-o. Aurul este substanța lui Dumnezeu. Nicio națiune n-are un așa simț al aurului precum Spania. Cine înțelege aurul înțelege Spania și, prin urmare, mă înțelege pe mine. Vă iubesc, e un fapt!

— Mă rog. Eu nu vă iubesc.

— O să vină și asta.

Saturnine a gustat din crema de gălbenușuri.

— E delicioasă, zise ea.

Don Elemirio a așteptat-o să termine de mâncat, apoi a exclamat:

— Vă iubesc și mai mult!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Sunteți prima persoană căreia nu i s-a părut prea grețoasă sau prea dulce. E clar, nu sunteți genul slab de înger.

Tânăra s-a abținut să mai spună ceva, de teamă să nu întețească o pasiune din care ea, una, nu înțelegea nimic. Ca să scape de privirea arzătoare și de-acum fixă a spaniolului, a pretextat că era obosită și s-a dus în camera ei.

Extraordinarul confort al patului a șocat-o pe Saturnine. „Pentru așa o plăcere, aș accepta orice declarație de dragoste, chiar și una de doi bani”, mai avu ea timp să-și spună înainte de a adormi. Într-o liniște pe care n-ar fi crezut-o cu putință în buricul Parisului. Canapeaua de la Marne-la-Vallée era dintr-o altă lume.

Ca toți cei care au dormit luni în șir pe un pat de campanie, a știut imediat că nu se va mai putea dispensa de acest lux. Pe la miezul nopții, s-a sculat pentru anumite necesități; picioarele sale au pășit pe lemnul călduț al parchetului apoi pe marmura încălzită din baie. Acest ultim detaliu a siderat-o.

Dimineața, de cum s-a trezit, s-a dus să se privească în oglindă: un aer relaxat, pe care nu și-l cunoștea, îi lumina chipul. Pentru prima dată de când plecase din Belgia, nu mai avea ceea ce ea numea „mutra aia extenuată de tipă din suburbii”.

Trase de un cordon special prevăzut în acest scop, ca să cheme un servitor. Peste cinci minute cineva bătea la ușa ei. Era Mélaine.

— Domnișoara dorește micul dejun în camera sa?

— Se poate?

— Preferați micul dejun în pat sau la masă?

— Ador micul dejun în pat, dar se fac firimituri.

— Cearșafurile sunt schimbate în fiecare zi. Cafea, ceai, croasanți, ouă, suc de fructe, lapte, cereale?

— Cafea neagră, te rog, și niște croasanți.

Când a plecat spre Școala Luvrului, era într-o formă trăsnet. Și-a ținut orele de parcă s-ar fi jucat, cu convingerea că elevii săi, dintre care cei mai mulți erau de vârsta ei, o respectau în sfârșit.

Era în camera ei și lucra când Mélaine i-a spus că Domnul o ruga să ia cina cu el.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș refuza? întrebă ea.

— Puteți s-o faceți, e dreptul dumneavoastră. Doriți să vă aduc un platou în cameră?

Faptul că era liberă să refuze sau să accepte a liniștit-o.

— O să vin, îi zise ea.

L-a găsit pe don Elemirio în fața plitelor de gătit. Era într-o ținută de interior, peste care își pusese un șorț lung.

— Bună seara, domnișoară. Am pregătit niște rulouri.

Ea a izbucnit în râs.

— Nu vă plac? o întrebă el.

— Ba da. Dar sunt o chestie foarte franțuzească. Nu mă așteptam ca un spaniol să aleagă aceasta mâncare clasică a familiilor franceze.

— În Belgia nu se mănâncă așa ceva?

— O singură data am mâncat, la o mătușă bătrână din Tournai. Ea le zicea păsările fără cap. Din cauza acelei denumiri, nici n-am vrut să mă ating de ele. Aveam zece ani, m-au obligat. A trebuit să recunosc că erau comestibile.

— Păsările fără cap. Ce-i asta, un belgianism?

— Presupun.

— Barbară mai e și țara asta a dumneavoastră!

— Nu toată lumea poate proveni din națiunea Sfintei Inchiziții și a mărețului ei tribunal.

— E adevărat, zise el fără a sesiza ironia. Sper ca rulourile mele să vi se pară mai mult decât comestibile.

A pus mâncarea pe masă, și-a scos sorțul și s-a așezat pe scaun în fața lui Saturnine.

— Sunt delicioase, declară ea.

— Vă iubesc.

— Lăsați-mă să mănânc liniștită, vă rog.

— Toată ziua am așteptat să ne revedem.

— Și v-ați umplut timpul citind alte câteva condamnări de vrăjitoare?

— Nu. Întrucât sunt îndrăgostit, m-am simțit pe deplin eu însumi, așa că am recitit o bucată din jurnalul intim pe care-l țineam în copilărie.

A tăcut, în speranța că ea avea să-l întrebe una-alta, dar nimic. Atunci, a continuat:

— Știam că nu mă puteam spovedi până nu împlineam opt ani. Așa că, pe la vreo patru ani, de teamă să nu uit unele păcate, am început să-mi notez

propriile fapte, gesturi și gânduri. Plecam de la ideea că nu puteam deosebi binele de rău, așa că puneam totul pe hârtie. La opt ani, când am putut în sfârșit să intru în confesional, i-am arătat preotului teancul de caiete. Spre suprema mea disperare, a refuzat să le citească. „Și dacă omit să vă spun un păcat din trecut, n-o să merg în infern?", l-am întrebat eu. El m-a asigurat că nu: „Până la opt ani nu există păcate de moarte", a zis el. Ce părere aveți?

— Eu nu cred în infern.

— Ce superficialitate din partea dumneavoastră! Dar nu asta era întrebarea mea. Sunteți de acord că până la opt ani nu poți face păcate de moarte? Jurnalul meu intim e plin de asemenea lucruri încă de pe la cinci ani, vârsta la care am descoperit onanismul.

— Nu cred că sunteți obligat să-mi spuneți chiar toate secretele. Eu nu sunt confesorul dumneavoastră.

— Și mai și furam. Îmi plăcea de un golănaș de la școală și băgasem de seamă că mă privea cu simpatie când îi dădeam câte un obiect de valoare. Așa că șuteam una-alta din vesela de argint de acasă și i le aduceam lui în recreație. Într-o bună zi, am mers să ne jucăm la el acasă, iar ai lui m-au invitat la cină. La masă, tacâmurile erau din inox. L-am întrebat ce-a făcut cu darurile de la mine. Mi-a zis că le-a vândut. Am fost nespus de mâhnit. N-am mai furat niciodată de-atunci încolo și nici nu mi-a mai plăcut de acel băiat.

— Ăsta-i episodul pe care l-ați recitit astăzi?

— Nu. Azi am recitit cum am descoperit eu aurul. La capelă, tabernacului și chivotul erau din aur – așa sunt și-acum. Într-o zi de iarnă, când aveam șapte ani, mă dusesem să mă rog. Lumina soarelui în asfințit a căzut la un moment dat peste obiectele de cult, dându-le o strălucire ireală. Am știut instantaneu că scânteierea aceea era un semn al prezenței lui Dumnezeu. Am intrat într-o transă care m-a ținut până când toate nimburile s-au scufundat în

întuneric. Credința mea, deja foarte vie, a atins atunci proporții cosmice.

— Nu mâncați?

— Ba da, ba da. Ieri, când ați lăudat frumusețea gălbenușului din ceașca de aur, am simțit un fior comparabil cu cel de la vârsta de șapte ani și am știut precis că vă iubesc.

— Foarte bine. O să-mi povestiți continuarea după ce terminați tot din farfurie.

— Îmi vorbiți de parcă aș fi un copil! strigă el.

— Mă enervează teribil oamenii care-și lasă mâncarea să se răcească pentru că nu se pot opri din pălăvrăgit.

— Vorbiți dumneavoastră atunci, fiindcă ați terminat de mâncat.

— Îmi pare rău, nu am niciun subiect de conversație.

— Sunteți o fire ascunsă?

— Nu am încredere în cei care-și destăinuie secretele. Sunt aceiași care, peste cinci minute, vă dezvăluie în cele mai mici amănunte viața lor particulară.

— Poți să te destăinui și totuși să rămâi un mister.

— Dar poți și să nu te destăinui.

— Vreți să rămâneți o străină pentru mine?

— O să rămân o străină pentru dumneavoastră.

— Foarte bine. În felul ăsta, o să vă pot inventa.

— Eram sigură.

— Vă numiți Saturnine Puissant, aveți douăzeci și cinci de ani și sunteți belgiancă. V-ați născut la Ixelles pe 1 ianuarie 1987.

— Ați citit contractul. Dați-mi voie să nu fiu foarte impresionată.

— Studiați la Școala Luvrului.

— Nu. Predau la Școala Luvrului.

— Ce poate preda la Școala Luvrului o belgiancă de vârsta dumneavoastră?

— Parcă ziceați că o să inventați.

— Sunteți specialistă în Khnopff. Le predați francezilor arta lui Khnopff.

— Ideea nu-i rea. Îmi place acest pictor.

— Parcă ar fi pictat și chipul dumneavoastră, este?

— Exagerați.

— Deloc. Sunteți frumoasă ca o creatură a lui Khnopff. Eu, unul, vă văd cu un corp de ghepard. Aș fi tare fericit să mă devorați.

— Nu mănânc orice.

— Vreți să vă căsătoriți cu mine?

— Credeam că nu sunteți adeptul căsătoriei.

— Pentru dumneavoastră aș face o excepție. Vă iubesc cum n-am iubit niciodată.

— Probabil că așa le-ați spus tuturor celor dinaintea mea.

— Am spus-o de fiecare dată când era adevărat. Dar dumneavoastră sunteți prima pe care o cer în căsătorie.

— Știați c-o să refuz. Riscul era ca și inexistent.

— Refuzați din pricina reputației mele?

— Dispariția femeilor? Nu, refuz pentru că n-am niciun chef să mă mărit. Ce s-a întâmplat de fapt… cu acele femei?

— E o poveste lungă, murmură don Elemirio cu o figură misterioasă.

— Stați, stați! N-ar fi trebuit să vă întreb așa ceva. Nici nu mă interesează, în fond.

— De ce spuneți asta?

— Am văzut câtă plăcere vă face să-mi povestiți aventurile dumneavoastră și mi-a fost de-ajuns.

— Trebuie totuși să vă spun că…

— Nu. Nu vreau să știu nimic. Dacă mai spuneți ceva, mă duc în camera mea.

— Ce-i cu dumneavoastră? Ce s-a-ntâmplat?

— Nu v-ați ales bine colocatara. Celelalte candidate care așteptau cu mine veniseră fiindcă voiau să afle ce-i cu femeile dispărute. Eu însă nu căutam decât o locuință.

— V-am ales așadar foarte bine.

— Ce joc pervers mai e și ăsta? Cazați în casa dumneavoastră niște fete aflate la strâmtoare, le seduceți, le împingeți în greșeală, iar apoi le pedepsiți?!

— Cum îndrăzniți să spuneți una ca asta?

— Nu mă luați de proastă. Mi-ați arătat chiar dumneavoastră camera obscură în care n-am voie să intru sub niciun motiv, mi-ați spus că nu-i încuiată, ca e o chestiune de încredere, că v-ați da imediat seama dacă aș intra acolo și că mi-ar părea rău. Dacă nu le-ați fi vorbit cu atâta insistență colocatarelor dumneavoastră despre camera asta interzisă, niciuneia dintre ele nu i-ar fi dat prin cap să-i treacă pragul.

— Fals!

— Ce capcană grosolană! Nici nu știu pe cine să disprețuiesc mai întâi: pe nefericitele care au căzut în ea sau pe mișelul care a ticluit-o?

— E un test.

— Credeți că sunteți în poziția de a da teste? Cine vă credeți?

— Sunt don Elemirio Nibal y Milcar, grande de Spania.

— Eh, haideți! Făloșeniile astea nu impresionează pe nimeni în afară de dumneavoastră!

— Vă înșelați. Sunt hoarde întregi de femei care ar fi în stare de orice ca să poarte acest nume. Criza economică a sporit și mai abitir prestigiul aristocrației.

— Spuneți că aceste femei ar fi fost în stare de orice ca să vă poarte numele, când ele n-au fost în stare nici măcar să vă respecte interdicția asta aberantă.

— Din păcate, slăbiciunea sufletească a devenit astăzi ceva normal.

— Nici dumneavoastră nu sunteți mai breaz. Îi dați o grămadă de ducați confesorului după ce-i spuneți că ați păcătuit.

— Dați-mi voie… Cine știe cât iubesc eu aurul îmi poate măsura căința după suma pe care o plătesc.

— Toată lumea e fraieră în povestea asta, în afară de confesorul dumneavoastră.

— Și de dumneavoastră. Vă admir nespus inteligența.

— În cazul de față, nu-i vorba decât de sănătate mintală. Nu mă las păcălită de aberațiile

dumneavoastră.

— Chiar meritați să vă căsătoriți cu mine.

— Dumneavoastră sunteți cel care nu mă merită.

— Îmi place că vă supraestimați, nu glumă.

— Ba deloc. Pur și simplu, nu sunt bolnavă. Avem ceva la desert?

— Avem crema de gălbenușuri din care v-am dat să gustați și ieri.

— Mi-a ajuns. Îmi place să mai schimb.

— Ce-ați dori?

— Niște tort Saint-Honoré[13], bravă ea, eschivându-se.

Dimineața, când Mélaine i-a adus micul dejun la pat, Saturnine l-a întrebat de cât timp lucra în casa Nibal y Milcar.

— De douăzeci de ani. La fel ca Hilarion Grivelan și șoferul.

— Ați fost angajați în același timp?

— Exact. Când au murit părinții Domnului.

— Echipa anterioară a fost îngropată odată cu defuncții?

— Nu, zise Mélaine, imperturbabil. Părinții Domnului aveau un stil de viață foarte diferit. Primeau multă lume. Personalul de serviciu era numeros. Domnul i-a concediat pe toți.

— Don Elemirio ținea neapărat să fiți bărbat?

— Da. Era una dintre condiții.

— De ce?

— Nu știu, domnișoară.

În seara aceea, când a intrat în bucătărie, don Elemirio a întâmpinat-o pe Saturnine, ciudat de emoționat, cu un „Dumneavoastră?!" tunător.

— Cine-ați fi vrut să fie? îi zise ea.

— Mi-am petrecut ziua în compania dumneavoastră. Ia priviți!

Bărbatul extrase din frigider un Saint-Honoré gigantic și-l puse pe masă. Tânăra scoase un strigăt de admirație.

— E opera mea, declară el. Eu care nu făcusem niciodată nici aluat opărit, nici foitaj, nici cremă chiboust[4], nici caramel, le-am învățat pe toate azi din cartea de bucate.

— E o minunăție!

— Am fost tentat să strecor în caramelul fierbinte câteva foițe de aur pentru a da acestei prăjituri ceva din demnitatea spaniolă, dar m-am abținut, ca să vă demonstrez că sunt deschis și la gusturile altora.

— Vă felicit.

— Ăsta-i felul principal.

— Aveți dreptate. N-are rost să mai mâncăm ceva înainte; nu ne-am gândi decât la desert. Ați pregătit și o șampanie?

— Poftim?

— Un asemenea Saint-Honoré trebuie să fie acompaniat de o șampanie nobilă.

— Îmi pare rău… Șampanie n-am.

— Aduc eu, zise Saturnine.

Don Elemirio n-a mai avut timp s-o rețină. Tânăra era deja în stradă. La ora aceea, în arondismentul VII, n-avea nicio șansă să dea peste vreo băcănie deschisă, așa că a intrat într-o braserie elegantă de unde, folosindu-și farmecul personal, a cumpărat la suprapreț o sticlă de Laurent-Perrier. Apoi s-a întors cu prada în mare grabă.

— E rece ca gheața, anunță ea.

Don Elemirio scosese cupele de cristal de Toledo.

— Nu știam că vă place șampania, bâigui el.

— Dumneavoastră nu vă place?

— Nu știu.

— La ce bun să fii bogat dacă nu ca să bei șampanii excelente? Dumneavoastră, care sunteți obsedat de aur, nu știți că șampania e versiunea lui fluidă?

Fata destupă sticla și umplu cele două cupe. I-o întinse spaniolului pe-a lui.

— Priviți, spuse ea scrutând lichidul din cupa sa. Ce poate fi mai frumos decât plăcerea?

— Pentru ce bem?

— Pentru aur, bineînțeles.

— Pentru aur, repetă don Elemirio cu o voce mistică.

Luară amândoi câte o înghițitură.

— Acum putem degusta cu demnitate Saint-Honore-ul pe care l-ați făcut.

Bărbatul a decupat două felii fără să i se rostogolească pe jos vreun choux-à-la-crème: grația divină era de partea lui.

— Un deliciu! exclamă ea. Nu știu câte parale faceți ca aristocrat, dar ca patiser, m-ați convins. Ei, haideți, ce faceți acum, plângeți?

— E pentru prima dată când am senzația că mă plăceți. Sunt un emotiv.

— Să nu exagerăm. Vă apreciez prăjitura, atâta tot. Haideți, ștergeți-vă lacrimile, vă rog eu.

— Nu. Îmi place să plâng în fața unei tinere frumoase căreia îi pot oferi puțină voluptate.

— N-aș vrea să vadă cineva cum arătați.

— Vedeți, am dreptate să nu ies din casă.

Tânăra a izbucnit în râs.

— Când mă gândesc la toate acele femei care visează să vă întâlnească! Dacă ar ști ele că vă smiorcăiți din orice și că n-aveți nicio șampanie în casă!

— O să corectez acest ultim punct. De-acum m-ați convertit și pe mine. De unde aveți acest obicei?

— Obicei? Glumiți. N-am băut multă șampanie la viața mea, dar, de prima dată când am gustat-o, am știut că nu există ceva mai bun pe lume. Dumneavoastră cum ați reușit să nu vă dați seama de lucrul ăsta până acum?

— Bănuiesc că îndepărtarea de viața mondenă mi-a tăiat și pofta de șampanie. De douăzeci de ani nu mă mai atinsesem de ea.

Acest interval de timp i-a amintit interlocutoarei lui de un altul.

— Am văzut că nu angajați ca personal de serviciu decât bărbați. De ce?

— Nu suport ideea ca o muncă degradantă să fie făcută de o femeie. Când eram mic și vedeam o fată frecând podelele, mi se făcea rușine.

— Și dacă un bărbat freacă podelele, asta nu vă deranjează?

— Întotdeauna am fost de părere că bărbații sunt făcuți pentru munca de jos. Dacă sunt atât de exigent în privința femeilor, asta-i pentru că aștept mult mai mult de la ele.

— Discursul dumneavoastră e destul de ambiguu. Preaslăviți femeile, ca după aia să vă permiteți să le pedepsiți.

— De unde ați scos-o pe-asta cu pedepsitul?

— Din ce mi-ați spus la un moment dat: „Dacă o să intrați în camera obscură, o să regretați”.

— Fraza asta nu specifică faptul că aș pedepsi pe cineva.

— Am impresia că o întoarceți după cum vă convine.

— Dacă chiar credeți că sunt periculos, atunci de ce nu plecați?

— Pentru că aici beneficiez de un confort extraordinar. Pentru că nu sunt genul de om care să fie interesat de camera dumneavoastră obscură. Și pentru că, începând de mâine, o să comandați șampanii de soi.

— Până la urmă, mă apreciați.

— N-am spus asta. Dar nu mi-e frică de dumneavoastră.

— Aveți dreptate. Nu sunt periculos.

— Oare ce părere au cele opt femei de dinaintea mea?

— Întrebați-le!

— Sunteți macabru.

— Lăsați-mă să vă povestesc…

— Nu vreau să vă aud povestea, v-am mai spus.

— Nu-i corect din partea dumneavoastră.

— Am sentimentul că nici dumneavoastră nu sunteți chiar un model de corectitudine.

Don Elemirio ciuguli cu un aer dubitativ din bucata lui de Saint-Honoré, iar în cele din urmă zise:

— Aparențele pledează împotriva mea.

— Câtă luciditate! exclamă Saturnine râzând.

— V-ați făcut o impresie greșită despre mine. Mă îmbolnăvește când văd câte femei sunt fascinate de îngrozitoarea mea reputație. Îmi puteți explica acest comportament feminin?

— Există probabil, la cea mai mare parte dintre femei, o anumită formă de masochism. Câte femei n-am văzut cedând atracției pentru niște perverși respingători? La închisoare, emulii lui Landru[5] primesc teancuri de scrisori de la admiratoare îndrăgostite. Ba, unele ajung să-i ia și de bărbat. Bănuiesc că asta-i latura întunecată a feminității.

— Dumneavoastră însă nu sunteți așa. De ce?

— Întrebarea trebuie pusă invers. De ce sunt nebune celelalte?

— Femeile sunt mai bune sau mai rele decât bărbații. Asta a spus-o La Rochefoucauld.

— E prima dată când vă aud citând un francez.

— Spaniolii nu pot decât să idealizeze la modul tragic femeile. Nici eu nu fac excepție.

— Nu e niciodată un cadou să pui pe cineva pe un piedestal.

— Dimpotrivă. Asta înseamnă să-i oferi posibilitatea de a excela.

— Iar la cea mai mică imperfecțiune, se dă cu nefericita de pământ.

— Nu la cea mai mică imperfecțiune.

— Tăceți din gură! Credeți că n-am înțeles? Actele dumneavoastră sunt de nejustificat.

— Dacă asta credeți, denunțați-mă la poliție.

— Nu fac eu asemenea lucruri. Denunțați-vă singur.

— Eu nu dau socoteală decât în fața lui Dumnezeu.

— E mai comod așa!

— Nu, nu e.

— Dumnezeu care, prin intermediul confesorului dumneavoastră, vă iartă de păcate în schimbul unor bani!

— Nu, plata e în aur.

— Opriți-vă, vă rog eu.

— Banii n-au nicio legătură cu asta, sunt o chestie mizerabilă, pentru care n-am niciun respect. Aurul însă e sfânt.

— Și asta-i de ajuns ca să vă curețe conștiința? Vă simțiți bine când vă priviți în oglindă?

— Mă uit la mine ca la un oarecare.

— Chiar arătați ca un oarecare. Dacă ar exista dreptate pe pământ, oamenii de felul dumneavoastră ar avea chipul pe care îl merită.

— Am chipul pe care-l merit. Sunt un oarecare.

— Vă pregătiți probabil să-mi vorbiți despre banalitatea răului. Mi-e greață de teoria asta.

— Proces de intenție. Nu despre asta voiam să vă vorbesc. Acum că-mi cunoașteți talentele culinare, vreți să vă căsătoriți cu mine?

— Nu puteți să nu faceți pe bufonul, este?

— Vorbesc foarte serios.

— Nu, n-o să mă căsătoresc cu dumneavoastră. Nu te căsătorești pentru o prăjitură.

— Motivul ar fi drăguț.

— În orice caz, eu, una, nu mă mărit. Nici cu dumneavoastră, nici cu nimeni altcineva.

— De ce?

— E dreptul meu.

— Da. Dar de ce?

— Nimic nu mă obligă să vă explic.

— Vă rog, spuneți-mi.

— Aveți o cameră obscură în care nimeni nu are voie să intre. Lipsa de dorință matrimonială e camera mea obscură.

— Nu văd care-i legătura.

— Fiecare își ține secretele unde vrea.

— Chiar n-ați înțeles nimic. Mă dezamăgiți.

— Nu vă mai credeți așa de misterios. Treaba asta cu camera obscură… la mine nu merge.

— Mă dezamăgiți profund.

— Cu atât mai bine.

— Din păcate, dezamăgirea nu te vindecă de dragoste.

— Dacă o să mănânc tot tortul, o să vă vindecați de dragoste?

— Nu. O să vă iubesc și mai tare!

— Of! Eu chiar voiam să-l termin.

— Dați-i bătaie. Oricum, sunt îndrăgostit până peste cap.

— Mai vreți și dumneavoastră o bucată?

— Nu. Sunt prea abătut.

Saturnine n-a mai stat pe gânduri și s-a aruncat pe ce mai rămăsese din Saint-Honoré. Odată ghiftuită, s-a îndurat să reia discuția:

— Alaltăieri, când v-am întâlnit, păreați foarte deprimat.

— Așa și eram. Numai extazul iubirii mă smulge din ghearele depresiei.

— Nu v-ați gândit niciodată să mergeți la un consult?

— Să iau un colocatar în spațiu e o soluție mai eficientă și mai avantajoasă.

— Uitați încă o soluție eficientă și avantajoasă, zise ea umplând cupele de șampanie.

Bărbatul bău și suspină.

— Sunteți minunată, inteligentă, frumoasă și plină de sănătate. E fantastic ce ghinion pot să am cu femeile.

— Stați liniștit. N-o să rămân aici o veșnicie. O să vă găsiți o colocatară tarată care o să se îndrăgostească de dumneavoastră.

— Eu aș vrea să rămâneți aici o veșnicie, zise el solemn.

— Tăceți din gură, că mă ia cu frig pe șira spinării.

— Dar pofta de mâncare nu v-o tai.

— E foarte galant din partea dumneavoastră să subliniați chestia asta.

— Admir faptul că mâncați atât de mult și totuși rămâneți așa de subțirică.

— Asta se numește tinerețe. Mai țineți minte cum era?

— Da. Te simți indestructibil și, dintr-odată, e de ajuns un fleac ca să-ți dai seama că s-a terminat.

— Haideți, zise ea golind sticla, n-avem voie să cădem în butoiul cu melancolie când bem așa un elixir. De mâine încolo, o să-i ziceți lui Mélaine să comande de la Laurent-Perrier, Roederer, Dom Pérignon, toți ăștia mari. Nu vă zgârciți, că aveți cu ce. Un singur consemn: fără șampanie rosé.

— E de la sine înțeles. Cum să prefere cineva dulcegăria rozelor în loc de misticismul aurului?! Ar fi absurd!

— Cine a inventat șampania rosé a reușit contrariul lucrului pe care-l căutau alchimiștii: a transformat aurul în sirop.

Odată încheiată această tiradă, Saturnine dispăru în camera ei.

Sâmbătă, tânăra a sunat-o pe Corinne și a invitat-o să vadă noul loc în care trăia.

— Ești sigură că pot să vin?

— Nu există nicio opreliște. Ți-e frică?

După-amiază, prietena și-a făcut apariția. Saturnine i-a arătat toate încăperile acelei case senioriale. Apoi, în fața unei uși, s-a oprit.

— Camera obscură? întrebă Corinne.

— Da.

— Ce se-ascunde acolo, după părerea ta?

— Chiar vrei s-auzi un răspuns? Știi și tu la fel de bine ca mine.

— E îngrozitor. Cum poți să stai cu psihopatul ăsta?

— Tipul se hrănește cu angoasa celorlalți, mai ales a femeilor. Vreau să-i arăt că nu mă impresionează.

— De ce nu chemi poliția?

— Nostim e că și el mi-a zis asta. Cred că mai există la el și fantasma datului pe mâna justiției.

— Asta dovedește că nu are conștiința curată.

— Crezi? Îi dă niște aur confesorului său și gata, e curat.

— Nu te tentează să intri acolo?

— Îmi cam dă ghes curiozitatea, dar mi-e ușor să rezist. Poți să fii sigură că sunt camere de supraveghere. N-am chef s-o pățesc și eu ca nefericitele alea.

— Eu cred că aș intra noaptea, într-un acces de somnambulism. Saturnine, pleacă din casa asta, te rog!

— Hai cu mine, mai bine.

A dus-o pe Corinne în camera ei. Prietenei sale i s-a tăiat răsuflarea.

— Descalță-te și du-te la baie!

Corinne s-a executat.

— Podeaua e încălzită!

— Întinde-te pe pat!

Corinne a gemut de plăcere.

— Ascultă ce liniște e!

— Cinci sute de euro pe lună, repetă tânăra care plătea mai mult pe cei 30 de metri pătrați de la

Marne-la-Vallée.

Saturnine a tras de cordon. Mélaine a apărut imediat.

— Am în vizită o prietenă. Pot să te rog să ne-aduci niște ceai?

Peste cinci minute, Mélaine instala o măsuță joasă cu un ceainic aburind, două cești aurite și niște chec cu fructe confiate. Corinne a așteptat ca el să plece, apoi a zis:

— Îți înțeleg argumentele. Tipul vrea să te ia de nevastă? Acceptă. Și după aia lichidează-l.

— Vrei să fac ca el, adică?

— Individul ăsta a ucis opt femei!

— Nu-ți faci dreptate singură.

— Ce mă enervezi!

— N-am chef să merg la închisoare.

— Și dacă ai comite crima perfectă?

— Nu există așa ceva.

— Și-atunci? O să locuiești cu dementul ăsta fără să faci nimic?

— Cât sunt eu aici, nu există riscul ca el să mai căsăpească vreo femeie.

— Te sacrifici?

Saturnine arătă cu bărbia spre luxul din jur și zise:

— N-aș zice că ăsta-i sacrificiu.

Turnă ceai în cești și tăie două felii de chec. Înainte de a-și pune felia ei pe farfurioară, o privi în zare și adăugă:

— Uite. Se vede lumina prin transparența fructelor confiate. Cireșele parcă-s rubine, bucățile de angelică parcă-s smaralde. Așa încastrate în coca translucidă, zici că-s un gemaliu.

— Un ce?

— Un gemaliu… e un vitraliu din geme, adică din pietre prețioase. După care pui felia pe farfurioara aurită și comoara e completă.

— Pot să șutesc și eu o farfurioară?

— Nu.

— Păcat! Aș scoate niște bănuți frumoși pe ea.

Saturnine zâmbi. Îi făcea bine prezența prietenei sale; cu ea, mai uita de spaniol. Au stat la palavre

câteva ore. Au avut succesiv 25 de ani, apoi 22, apoi 18, apoi 15. Când Mélaine a bătut la ușă, tocmai ajunseseră la 12 ani.

— Domnul vă roagă să luați cina cu el.

— Am fugit, zise Corinne.

— Nu. Vino și tu!

— Eu n-am fost invitată.

— Te invit eu.

— Mi-e frică.

— Ia uite, rușinoasa!

Saturnine a luat-o de mână și a dus-o la bucătărie. Tânăra avea ochii holbați de groază.

— Don Elemirio, v-o prezint pe Corinne, prietena mea din copilărie.

— Bună seara, domnișoară. Acceptați o cupă de șampanie?

— Chestia e că… trebuie să ajung acasă. Prefer să nu se facă prea târziu, din cauza RER-ului.

— O să vă ducă șoferul meu.

— Vezi?! zise Saturnine.

— Dar sigur nu v-ați gândit c-o să trebuiască mai multă mâncare, mai bâigui Corinne.

— Doar nu vorbiți serios, protestă gazda.

— De când refuzi tu șampania? o întrebă Saturnine.

Ridică sticla din frapiera cu gheață și exclamă:

— Laurent-Perrier, cupaj Grand Siècle! V-ați descurcat destul de bine! Îi scot dopul.

Înspăimântată de tonul pe care prietena ei i se adresa acelui ucigaș în serie, Corinne îl văzu umplând trei cupe din cristal de Toledo.

— Pentru ce închinăm? întrebă don Elemirio.

— Ca ieri: pentru aur.

Corinne se întreba dacă nu cumva Saturnine o luase și ea un pic razna. Ritualul, tonul glacial pe care nu i-l cunoscuse până atunci, luxul de-acolo, bărbatul care se uita la Saturnine ca la o icoană din altar, totul o sidera, totul o înspăimânta. Spaniolul a pus un al treilea tacâm și a adus la masă un platou cu homari. Invitata era atât de speriată, încât a strigat:

— Scorpioni!

— N-ai mâncat niciodată homari? se amuză Saturnine.

— Ba da. Sigur că da.

Au început să mănânce. Corinne nu reușea să decorticheze crustaceul. Prietena ei i-a dat o mână de ajutor. Când a rupt o articulație a homarului, un jet de suc a țâșnit direct în ochiul lui don Elemirio. Saturnine a pufnit în râs.

— Iertați-mă, vă implor! strigă Corinne tremurând toată.

— Nicio problemă, zise gazda plină de bunăvoință. De când vă cunoașteți?

— De la ateneu, spuse Corinne.

— Poftim?

— Ateneul, interveni Saturnine, e gimnaziul, în Belgia.

— Ce termen admirabil! Amândouă stați deci sub semnul Atenei.

— Exact, spuse Saturnine. A Atenei, zeița inteligenței. Aveți mare grijă, don Elemirio.

— Cu ce vă ocupați? întrebă bărbatul.

— Lucrez la Euro Disney.

— Ce-i asta?

— E un parc de distracții. Eu organizez rândurile celor care așteaptă să intre în Palatul Groazei.

— Ce straniu destin v-a purtat de la cultul Atenei la Palatul Groazei?

— Am lucrat mai întâi la Walibi[6], în Belgia. După care s-a ivit posibilitatea de-a veni la Euro Disney. Salariul e mai bun aici.

— Vă place munca dumneavoastră?

— Nu.

— Atunci de ce-o faceți?

— E mai bine decât să fii casieră la Carrefour.

Don Elemirio s-a uitat la cele două femei parcă întrebându-se ce puteau avea ele în comun. Saturnine l-a urât pe loc. Corinne a simțit perplexitatea bărbatului și-a spus:

— La doisprezece ani, Saturnine era deja prima din clasă, iar eu ultima.

— Și eu eram ultimul din clasă.

— Da, dar dumneavoastră puteați să fiți, nu era nicio problemă, zise Corinne.

Saturnine a izbucnit în râs.

— Scuze. Am spus ceva necuviincios? îngăimă Corinne.

— Nu, ai spus doar adevărul.

Simțind un nod în stomac, invitata s-a oprit imediat din mâncat.

— Pot să fumez? întrebă ea.

— Vă rog, spuse el.

Corinne și-a scos din poșetă pachetul de țigări și bricheta. Saturnine și don Elemirio au acceptat și ei câte una. Fiecare și-a savurat țigara în tăcere, uitându-se la ceilalți doi. Momentul acela a fost ciudat de plăcut. Când Saturnine și-a luat rămas-bun de la prietena sa, aceasta din urmă i-a zis:

— Cum poți să vorbești așa cu el?!

— Așa merită, nu crezi?

— Mă rog. Mie mi se pare mai degrabă simpatic.

— Cum zici tu…

— N-o să te îndrăgostești de el?

— Ce-ai, ai înnebunit?

S-au pupat, apoi Corinne a urcat în Bentley și dusă a fost.

— Mi-a plăcut foarte mult prietena dumneavoastră, îi declară don Elemirio lui Saturnine, în seara următoare.

— Nu cere de mâncare.

— Ce-i asta, încă un belgianism?

— Nu. Vorba asta am auzit-o în Franța, înseamnă că puteți liniștit s-o apreciați pe Corinne: nu riscați nimic, n-o să fie niciun fel de urmări.

Spaniolul nu-i luă în seamă tonul rățoit.

— Poate să vină pe-aici când dorește.

— Așa mă gândeam și eu.

— Nu mă iubiți, așa-i?

— Nimic nu vă scapă.

— De ce?

— Parcă-l și văd pe doctorul Petiot[7] punându-i aceeași întrebare unei noi femei…

— E duminică azi. Nu v-am văzut la slujbă, de dimineață.

— Nu cred în Dumnezeu.

— Cum e posibil așa ceva?

— Dumneavoastră ați crede în Dumnezeu dacă n-ați avea așa de multă nevoie de iertarea lui?

— Sunt credincios de când mă știu.

— Așa ați fost educat.

— Nu. E o chestie viscerală.

— De ce asta nu v-a împiedicat să… lăsați accesul liber în camera obscură?

— Nu văd care-i legătura.

— De ce nu le-ați apărat pe femeile alea de ele însele? Catolicismul e o religie a iubirii, nu?

— Iubirea e o chestiune de credință. Iar credința e o chestiune de risc. Nu puteam să suprim acest risc. Asta a făcut și Dumnezeu în grădină. Și-a iubit creația în așa măsură, încât nu a suprimat riscul.

— Logică aberantă…

— Nu. Dovada supremă a prețuirii. Iubirea presupune prețuire.

— Prin urmare, vă considerați egalul lui Dumnezeu.

— A iubi înseamnă a accepta să fii Dumnezeu.

— Sunteți bun de dus la casa de nebuni.

— Pentru dumneavoastră, ce înseamnă să iubești?

— Nu știu.

— Păi, vedeți? Criticați, dar nu propuneți nimic în schimb.

— Prefer așa, fără nicio propunere.

— N-ați iubit niciodată?

— Cam așa s-ar zice.

— O să vedeți, când veți ajunge să iubiți, vă veți uita la dumneavoastră ca la o necunoscută.

— Probabil. Dar n-o să fiu ca dumneavoastră.

— De unde știți?

— Am mai văzut oameni care iubeau. Nu toți erau niște monștri.

— O să mă iubiți.

— Cum puteți fi atât de sigur?

— A iubi înseamnă a-l accepta pe Dumnezeu.

— Dacă ar fi adevărat, atunci cei care iubesc ar fi iubiți la rândul lor.

— Nu. Dumnezeu nu-i întotdeauna iubit. Dumneavoastră însă, care sunteți sublimă, n-aveți cum să nu-l iubiți pe Dumnezeu.

— Haideți să intrăm în logica dumneavoastră. Dacă eu v-aș iubi, aș accepta și să fiu Dumnezeu. Iar dacă aș fi Dumnezeu, v-aș trimite în infern, în care eu nu cred, dar în care dumneavoastră credeți.

— Nu, dacă ați fi Dumnezeu, ați avea milă de mine.

— Dumneavoastră v-a fost milă de amărâtele alea de femei?

— Bineînțeles.

— Ce iezuit!

— Îmi plac iezuiții, chiar dacă prefer tribunalul Sfintei Inchiziții.

— Aș putea râde de opiniile dumneavoastră, dacă nu le-aș cunoaște consecințele sinistre.

— Despre indiscreție ce părere aveți?

— Înțeleg unde bateți.

— Răspundeți!

Saturnine oftă, apoi spuse:

— Mi-e groaza de indiscreție. E o josnicie.

— Vedeți…

— Și totuși, există și lucruri mai rele decât indiscreția. De exemplu, cei care se cred îndreptățiți să-i pedepsească pe indiscreți. N-o să mă prindeți cu cazuistica dumneavoastră. Nu știu ceva mai respingător decât complezența dumneavoastră față de propria persoană.

— În locul meu, cum ați fi procedat?

— Aș fi încuiat de două ori ușa pe care nu voiam să intre nimeni.

— Ați fi renunțat din start la încredere?

— Aș fi renunțat la poza angelică. Aș fi acceptat natura umană.

Bărbatul luă o gură de Dom Perignon 1976 cu un aer gânditor, apoi continuă:

— Atât de tânără și deja blazată!

— Uitați-vă unde v-a dus înalt preafericitul dumneavoastră optimism.

— Bun. Imaginați-vă că v-aș fi urmat sfatul și aș fi încuiat ușa. Colocatara ar fi scotocit prin toate ungherele, până ar fi găsit cheia. Așa că tot ar fi intrat în camera obscură. Ce-ați fi făcut atunci?

— Nimic.

— Cum adică, nimic?

— Aș fi fost dezamăgită. Furioasă. Tristă. Dar n-aș fi făcut nimic.

— Vorbim aceeași limbă.

Saturnine s-a strâmbat, apoi a declarat:

— Câtă perfidie! Dacă n-am bea acum cea mai bună șampanie din lume, aș pleca, văzând atâta rea-credință.

— Luați sticla cu dumneavoastră în cameră.

— Nu-mi place să beau singură. Prefer să am companie, fie ea și cea mai rea cu putință.

— Ce superlativă sunteți!

— Nu mâncăm nimic în seara asta?

— Ba da. Mai sunt niște scorpioni, ca să vorbesc și eu ca prietena dumneavoastră. Ar trebui terminați, că mâine nu mai sunt buni.

— Bine, scorpioni.

Don Elemirio s-a dus să ia homarii din frigider.

— Și ce mai ador la dumneavoastră e tonul. Sunteți o dominatoare. Îmi porunciți să comand șampanie. Îmi spuneți: „Bine, scorpioni”. E o reală voluptate pentru mine să mă supun.

— Doar cu dumneavoastră sunt așa.

— Ce privilegiu!

— Dumneavoastră îmi stârniți această atitudine.

— N-o fi în asta un prim semn al iubirii?

— Cu siguranță, nu. Dar îmi face plăcere să vă arăt că nu mi-e frică de dumneavoastră.

— Nimănui nu-i e frică de mine. Sunt blând ca un mielușel.

— Glumiți? Corinne tremura toată în fața dumneavoastră.

— Acea discipolă a Atenei? Acea vestală a Palatului Groazei?

— Deși ea nu-i deloc genul fricos. Toate femeile se tem de dumneavoastră. Asta le și atrage, mai mult chiar decât grandețea dumneavoastră.

— Dumneavoastră însă nu vă e frică de mine. Și nu vă e frică de mine, fiindcă simțiți că sunt inofensiv.

Saturnine ridică ochii în tavan, decojindu-și în continuare homarul.

— De unde vă vine numele ăsta drăguț?

— De la zeul Saturn, echivalentul latin al zeului grec Cronos, Titanul care avea să fie tatăl lui Zeus.

— Chestie serioasă, nu glumă.

— Aici ați nimerit-o. Adjectivul saturnian este opusul adjectivului jovial. Saturn era cunoscut pentru tristețea lui, spre deosebire de veselul său fiu Jupiter, căruia-i stătea în gât melancolia celui dintâi, motiv pentru care l-a alungat din cer pe bătrânul Saturn.

— Să mai faci copii! Dumneavoastră sunteți melancolică?

— Nu.

— Poate că într-o bună zi o să fiți.

— Elemirio ce înseamnă?

— Nu știu. Etimologiile arabe sunt foarte greu de descâlcit.

Bărbatul i-a umplut din nou cupa tinerei, iar aceasta a înșfăcat-o imediat.

— Parcă-i catifea șampania asta. O catifea aurie. Incredibilă, zise ea.

A doua zi când s-a întors de la Școala Luvrului, Saturnine a găsit pe pat o cutie de carton. Înăuntru, o fustă lungă din catifea aurie și un bilețel: „În amintirea șampaniei de aseară. Sper să vă fie bună.” Semnat: don Elemirio Nibal y Milcar.

O clipă, Saturnine s-a întrebat dacă putea s-o accepte. Apoi și-a alungat din minte gândul inuman: stofa somptuoasă îi stârnea o dorință pe care ar fi plâns dacă nu și-ar fi împlinit-o. Prin urmare, s-a dezbrăcat.

A scos din dulap un corsaj negru și și l-a tras pe ea, apoi și-a pus fusta, ținându-și respirația: aceasta îi cuprindea atât de mângâios mijlocul, încât a avut senzația unei îmbrățișări amoroase. Ansamblul a fost completat de niște botine negre cu toc înalt.

Imaginea din oglindă a lăsat-o cu gura căscată. „În viața mea n-am avut o chestie de îmbrăcat atât de elegantă”, își spuse în sinea ei.

Ar fi stat la nesfârșit să se contemple și mai ales să mângâie acea catifea: fremăta toată de plăcere. Auriul fustei făcea să sclipească totul în jur.

Când Mélaine a poftit-o la cină, Saturnine s-a dus într-un suflet să-l reîntâlnească pe spaniol. Acesta s-a uitat la ea de parcă ar fi avut o vedenie.

— Sunteți desăvârșită! exclamă el.

— Mi-ați ghicit măsura. Se vede că umblați după femei.

— Dacă ați ști cât îmi displace vorba asta!

— Din câte știu eu, ați avut cel puțin opt femei. Nu-i de colea.

— Ce înțelegeți prin „a avea o femeie”?

— Devine cam deplasată conversația asta. Unde-ați găsit minunăția asta de fustă?

— Am făcut-o cu mâna mea.

Saturnine a încremenit, nevenindu-i să creadă.

— Croitoria e una dintre pasiunile mele. Când m-am retras din lume, tocmai îmi cumpărasem o mașină de cusut. Îmbrăcămintea de azi mă exasperează prin vulgaritatea ei. O să-mi spuneți că lucrurile cu care mă îmbrac sunt cât se poate de obișnuite. Acum douăzeci de ani, acest obișnuit era

deja de negăsit. Pantalonii de pe mine înseamnă trei ore de muncă. Ieri dimineață l-am trimis pe Hilarion să-mi găsească cea mai frumoasă catifea aurie. După cinci ore, Mélaine punea opera mea pe patul dumneavoastră. Am putea-o boteza „fusta șampanie”.

— Dacă-mi permiteți: fusta Dom Perignon.

— După cinci ore de cusut, nu mă mai țineau puterile să și gătesc. Mélaine ne-a adus câteva bunătăți de la Petrossian[8]: caviar, blinele, smântână fermentată și votcă. Vă supărați dacă în seara asta n-o să avem șampanie?

— Glumiți! Dintotdeauna am visat la o cină cu icre negre și votcă.

— Și-apoi fusta dumneavoastră joacă rolul șampaniei. Am văzut că nu folosiți frigiderul pe care vi l-am pus la dispoziție. Așa că am depozitat acolo o parte din stoc.

A deschis ușa frigiderului și i-a arătat lui Saturnine conținutul acestuia: lumina electrocasnică a dat la iveală prezența unui număr impresionant de sticle de la cele mai bune case de șampanie.

— Un frigider de șampanii! exclamă ea.

— Luați de-aici oricând doriți. Și-acum, un sfat, mai zise el. Nu așteptați să înghițiți caviarul ca să beți votca. Ideal e să rontăiți bobițele de icre amestecându-le cu alcoolul rece ca gheața.

Tânăra a urmat protocolul încântată.

— Aveți dreptate, gustul e mult mai bun. Dacă o ținem tot așa, o să ne îmbătăm criță.

— N-avem încotro, asta-i preasfânta Rusie, sublinie don Elemirio.

Saturnine s-a concentrat asupra propriei plăceri. Nu există ceva mai excitant ca o astfel de masă. După o jumătate de oră, s-a simțit cuprinsă de o euforie extraordinară.

— Sunteți bogat, aveți o locuință faraonică în buricul Parisului, gătiți excelent, croiți haine ca o zână: ați fi bărbatul ideal dacă n-ați avea… viciul ăsta…

— Traficul de indulgențe?

— Exact, spuse ea râzând.

— La capitolul calități, ați uitat să menționați că sunt și cea mai nobilă persoană din lume.

— Asta am pus-o la defecte. Chestia în sine mă lasă rece, dar faptul că sunteți atât de mândru de treaba asta mi se pare insuportabil. Le-ați confecționat haine tuturor femeilor dumneavoastră?

— Bineînțeles. Să gândești un veșmânt pentru un trup și un suflet, să-l decupezi, să-l asamblezi, ăsta-i un act de iubire prin excelență.

Sub influența alcoolului, Saturnine lăsase garda jos. I-a dat voie bărbatului să-și continue ideea:

— Fiecare femeie presupune un veșmânt specific. E nevoie de o concentrare extraordinară ca să-l simți: trebuie să asculți, să privești cu atenție. Și să nu-ți impui în niciun caz propriile gusturi. Pentru Émeline, a fost o rochie de culoarea zilei. O obseda acest detaliu din povestea *Pielea de Măgar.* În primul rând, trebuia stabilit despre ce fel de zi era vorba: o zi pariziană, o zi în China, și în ce anotimp? Am aici Catalogul universal al culorilor, o clasificare întocmită în 1867 de metafiziciană Amélie Casus Belii: o lucrare indispensabilă. Pentru Proserpine, a fost o pălărie cu clac din dantelă de Calais. Mi-am smuls părul din cap ca să-i dau acestui material fragil rigiditatea, dar și capacitatea de pliere pe care o presupune pălăria cu clac. Îndrăznesc să spun că mi-a reușit. Séverine, o fostă elevă un pic cam severă de la Școala Normală Superioară din Sèvres, avea delicatețea unui porțelan de Sèvres: pentru ea am creat capa catalpă, a cărei stofă avea bleu subtil și inflorescențele acestui arbore în timpul primăverii. Incarnadine era o fiică a focului: creatura aceea nervaliană merita un veston incendiar, o adevărată pirotehnie din muselină. Când îl purta, simțeam pur și simplu că iau foc. Térébenthine scrisese o teză despre hevea. Am topit un cauciuc de mașină ca să obțin substanța aceea ductilă și să-i fac o centură lată, ca un fel de brâu, care avea să-i dea o ținută admirabilă. Mélusine avea ochii și silueta unui șarpe: eu am completat-o cu o rochie mulată, fără mâneci,

cu guler înalt și lungă până la glezne. Când apărea îmbrăcată cu ea, mai-mai că-mi venea să învăț să cânt la flaut, ca s-o farmec. Albumine, din motive pe care nu cred că trebuie să le mai explic, a impus crearea unei bluze ca o coajă de ou, cu un guler ca o bezea, din polistiren expandat. Când o îmbrăca, parcă era o căpșună. Eu, unul, sunt pentru revenirea la căpșunile spaniole, nu există ceva mai decent ca ele. În ce-o privește pe Digitaline, o frumusețe plină de venin, am inventat pentru ea mănușa măsurătoare. Niște mănuși lungi de tafta roșie, care urcau până dincolo de cot și pe care le gradasem pentru a ilustra adagiul latin al lui Paracelsius: *Dosis sola facit venenum,* adică: „Numai dozarea face diferența între otravă și remediu". De ce râdeți?

— Am un pronostic imparabil: după părerea mea, colocatara care va veni după mine se va numi Margarine, iar pentru ea o să concepeți un manșon din grăsime pură.

— N-aveți nimic sfânt.

— Iertați-mă, e de la excesul de votcă. Carevasazică… vă amintiți de toate femeile dumneavoastră?

— Nu sunt femeile mele. Sunt femei pe care le-am iubit.

— Și care au fost colocatarele dumneavoastră.

— Da. Colocatara este femeia ideală. În fine, aproape.

— Asta-i o litotă aproape macabră. Când ați început recrutarea de colocatare, ca să le zic așa?

— Acum optsprezece ani. Am renunțat să mai ies din casă în urmă cu douăzeci de ani. Lipsa femeilor a început destul de repede să mă roadă, dar trebuia găsită o strategie. Soluția mi-a venit citind un ziar, lucru care nu mi se întâmplă prea des: era o rubrică la mica publicitate, intitulată „Apartamente în colocație". Am făcut ochii mari. Nu-mi rămânea decât să-mi public micul anunț. Nu mă așteptam la un asemenea succes.

— Părinții dumneavoastră au murit acum douăzeci și cinci de ani, nu-i așa?

— Da. Un accident tragic. Tatălui meu, don Deodato Nibal y Milcar, îi plăcea foarte mult sa culeagă ciuperci. Adunase din pădurea Fontainebleau un coș întreg de bureți șerpești, pe care-i gătise chiar el.

— Clasic: erau de fapt niște ciuperci asemănătoare, însă otrăvitoare, iar dumneavoastră ați fost singurul care nu a mâncat din ele.

— Dimpotrivă, eu am mâncat mai mult decât ai mei. Dar indulgențele m-au salvat.

— Nu pricep.

— V-am spus: când îi dau aur confesorului meu, diger orice. Taică-meu, în schimb, dezaproba traficul de indulgențe. Pe la miezul nopții, maică-mea a început să se plângă de dureri de stomac: ciupercile fuseseră gătite în unt. Taică-meu, care nu se simțea nici el prea bine, s-a dus să caute niște bicarbonat de sodiu.

Numai că s-a înșelat: în loc de bicarbonat a luat nitrații pe care-i folosea ca îngrășământ pentru trandafiri. I-a dat soției sale o doză zdravănă de nitrați, după care și-a luat și el partea. După câteva minute, o detunătură trezea toată casa: părinții mei explodaseră.

— Chiar?

— Da. Sfâșietor spectacol, cu bucățile alea de granzi ai Spaniei împrăștiate pe candelabru și pe tavanul de deasupra patului. A fost și ăsta un motiv pentru care am concediat tot personalul casei. Cum să fii respectat de niște valeți care au adunat rămășițele trupești ale propriei tale ascendențe?

Saturnine a stat un timp pe gânduri, încruntată, apoi, brusc, a spus:

— Nu vă cred. Ar trebui să născociți niște minciuni mai puțin gogonate. Dumneavoastră sunteți cel care v-ați ucis părinții!

— Cred că ați înnebunit. Eu, care-i adoram, să le fac vreun rău nobilului meu tată, sfintei mele mame?

— Vă văd în stare.

— Încetați cu fantasmagoriile astea. Mă jigniți. Mi-am înmormântat părinții fără mare tam-tam, în

cimitirul Charonne. Atunci am ieșit pentru ultima dată din perimetrul acestei locuințe.

— Stați un pic. Povestea dumneavoastră nu stă în picioare. N-ați avut cum să mai discutați cu tatăl dumneavoastră, deci de unde puteați să știți că voia să ia niște bicarbonat de sodiu?

— În caz de probleme cu digestia, n-avea încredere decât în acest produs.

— N-aveți nicio dovadă că a vrut să ia niște bicarbonat și că l-a confundat cu nitrații.

— Într-adevăr. Dar sigur așa s-a-ntâmplat.

— Credeți?

— Nitrații stăteau chiar lângă bicarbonat, într-un borcănel identic.

— Ciudat loc de depozitare.

— Ba nu. Trandafirii erau pe terasa de la baie.

— Poliția n-a venit să cerceteze toată povestea asta?

— Ba da. Și a tras concluzia că a fost vorba de o indigestie.

— Nu cumva i-ați dat și ei ceva, pentru niște indulgențe, acolo?

— Nu-i un subiect cu care să glumim. Când au murit ai mei, am știut că n-am să trăiesc ca ei. Ei ieșeau și primeau oaspeți întruna. Eu n-aveam nici puterea, nici dorința de-a o face. Așa că m-am instalat în această existență autarhică. Ambiția mea era să devin un ou.

— Așa a apărut obsesia asta a dumneavoastră pentru femei.

— Obsesie e cam mult spus. Să zicem doar că un ou are nevoie să fie clocit.

— O țineți tot într-o metaforă.

— Când am dat primul anunț, s-au prezentat patru fete.

— Castingurile astea v-au dat un sentiment de putere, este?

— Niciodată n-am avut senzația că aleg. Ca și în cazul dumneavoastră, era ceva evident, iar evidența aceasta privea o singură persoană. Émeline nu era cea mai frumoasă, ea era singura și era frumoasă. Îmi

permit să vă atrag atenția că, la vremea respectivă, nu aveam această reputație diabolică și că asta n-a împiedicat ginta feminină să dea năvală.

— Într-un număr mai mic totuși.

— Sigur. M-am îndrăgostit de Émeline, și ea la fel. Toate colocatarele mele s-au îndrăgostit de mine cât ai clipi, mai puțin dumneavoastră. Mă întreb uneori dacă asta nu-i din pricină că sunteți belgiancă.

— Îi mulțumesc țării mele!

— Nu i se zice și „țara cea plată”? Nu există oare o platitudine belgiană?

— Dumneavoastră spuneți platitudini.

— Am crezut că fericirea aceasta va dura la infinit. Émeline era fagotistă. Nu auzi niciodată fagotul fără un alt instrument. Femeile sunt o orchestră. Te poți bucura de ansamblu foarte multă vreme. După care, într-o bună zi, hotărăști că trebuie izolată o concertistă. Te uiți cu atenție și, brusc, o reperezi pe fagotista aceea atât de grațioasă și decizi să nu mai asculți decât muzica ei. Chiar și în plină simfonie, tu auzi numai fagotul. Dintr-odată, viorile, pianul și vocile sună ca o cacofonie, și te rogi de fagotistă să vină acasă la tine ca să execute un solo etern.

— Și atunci v-a venit funesta idee a camerei obscure?

— Simplificați lucrurile.

— În orice caz, chestia cu fotografiile e o păcăleală. Nu v-am văzut niciodată făcând poze.

— Aștept inspirația.

— Nu aveți atitudinea unui fotograf. V-am observat cu atenție. Niciodată nu cadrați din ochi, niciodată nu amuțiți în fața unei imagini. Dimpotrivă, vorbiți întruna, fără să vă puteți opri. Pun pariu că nu v-ați atins niciodată de un aparat de fotografiat.

— Abilă provocare pentru a vă arăta ce poze am…

— Dumneavoastră n-aveți niciodată îndoieli. Ar trebui pusă o taxă pe mulțumirea de sine.

— Da, atunci mi-a venit ideea camerei obscure. E logic. Un celibatar n-are nevoie de așa ceva. Necesitatea ei apare atunci când ești gata să-ți

împărți viața cu persoana pe care o iubești. După câte văd eu, cred că n-ați iubit niciodată; prin urmare, nici n-ați trăit experiența coabitării amoroase. Ei bine, vă pot spune că nu-i o treabă chiar simplă.

— Când bojdeuca are treizeci de încăperi, ca aici, probabil că nu-i totuși foarte greu, nu?

— Ambiguitatea, în cazul ăsta, e cu atât mai mare. Unde începe teritoriul tău și unde se termină teritoriul celuilalt? Există o geografie a amorului pe care ar trebui s-o cartografieze niște hărți militare. După părerea mea, într-o garsonieră, amenințarea unei crize este atât de puternică, încât cuplul se mobilizează și depune mult mai multe eforturi: e o chestiune de viață și de moarte.

— Cu dumneavoastră chiar că e o chestiune de viață și de moarte. Ați dovedit că asta depinde de caracterul persoanei, nu de aspectul ei exterior.

— Veți vedea când o să vi se întâmple și dumneavoastră. Lumea crede că iubirea înseamnă fuziune. Când cei doi ajung să trăiască sub același acoperiș, fuziunea asta începe să cam scârțâie.

— Dumneavoastră sunteți de vină. Dacă n-ați fi luat stupida decizie de a nu mai ieși deloc din casă, nu vi s-ar fi părut atât de deranjantă prezența celuilalt.

— Îmi place tonul ăsta *ex cathedra* cu care vorbiți despre un subiect care vă e total străin. Nu credeți că orice ființă omenească are dreptul la o cameră obscură?

— Dar de ce să faci din ea o amenințare? Asta nu-nțeleg eu…

— Orice drept implică o sancțiune în cazul unei infracțiuni. Asta-i regula.

— O sancțiune care să nu fie disproporționată. În sistemul dumneavoastră, sancțiunea e mai rea decât crima.

— Nu-i vina mea.

— Uitați, de-asta nu vreau să am această conversație cu dumneavoastră. Aș ajunge să cred în genetică și aș zice că sunteți de o perfidie

cartagineză. Dacă nu-i vina dumneavoastră, atunci a cui e?

— A celei care nu respectă interdicția.

— Odios răspuns! Inuman!

— Un răspuns aristocratic.

— Atitudinea dumneavoastră îmi amintește de cea a unei cete de agricultori belgieni, de acum câțiva ani. Niște copii, din joacă, culcaseră la pământ un lan de porumb. Furioși, fermierii trăseseră după ei cu puștile, rănind grav câțiva. La știrile de la televizor, un jurnalist i-a intervievat pe cultivatorii din zonă: „Nu e scandalos să trageți cu arma în niște copii?" Toți fermierii au răspuns: „Nu trebuiau să intre în porumbi". Atitudinea dumneavoastră nu are nimic aristocratic, ține de o logică ineptă.

— Televiziunea belgiană mi se pare foarte distractivă.

— M-am săturat de subterfugiile dumneavoastră. Mă duc să mă culc.

Saturnine a plecat, fără a mai auzi ce mormăia don Elemirio:

— V-ați săturat de subterfugiile mele, dar tot dumneavoastră fugiți. Și cum puteți să comparați secretele mele cu niște porumbi? Mă rog, victoria mea din seara asta a fost că ați purtat rochia. Chiar dacă lucrul ăsta n-are pentru dumneavoastră același sens ca pentru mine.

Îndrăgostirea e cel mai misterios fenomen din univers. Cei care iubesc la prima vedere trăiesc versiunea cel mai puțin inexplicabilă a miracolului: dacă înainte nu iubeau, asta era pentru că nu știau de existența celuilalt.

Îndrăgostirea în timp e cea mai mare provocare la adresa rațiunii. Don Elemirio s-a îndrăgostit de Saturnine când a văzut că-i sensibilă la combinația de galben cu aur. Iritarea tinerei e de înțeles: cum s-o iubească pentru așa un lucru? De astă dată însă, spaniolul nu avea nicio vină. Cauzalitățile amoroase sunt bizantine.

Saturnine s-a dus în camera ei și și-a dat jos fusta. Atunci a observat că aceasta avea o dublură: don Elemirio alesese o stofă galbenă de o delicatețe fără pereche. Tânăra și-a amintit de ce spusese bărbatul despre galben și aur și, fără voia ei, a cam căzut pe gânduri.

S-a așezat pe pat și a început să mângâie dublura fustei. O transă de o subtilitate sfâșietoare a cuprins-o atunci pe Saturnine. A întors fusta pe dos ca să vadă mai bine ce-i cu galbenul acela. Veșmântul și-a dat la iveală sublimele măruntaie. Moliciunea acelei țesături a umplut de fiori mâinile, apoi obrajii tinerei, care nu-și revenea din uluială.

Dacă te uitai cu atenție la croială, linia cusăturii dovedea un echilibru ideal între tehnică și emoție. Fusta era perfect dublată, dar se puteau observa cu ușurință niște zone de tulburare, la arcuirea șoldurilor, la scobitura mijlocului. Tânăra și-a amintit de senzația de îmbrățișare pe care o avusese cu câteva ore mai devreme, când își pusese pe ea acel veșmânt. Exista oare un șamanism al mașinii de cusut?

Copleșită, și-a pus cadoul pe un umeraș, în dulap, hotărând să nu se mai gândească la el. S-a băgat în pat, a stins lumina și numai la el s-a gândit. „Ce rafinament, ce sensibilitate, ce atenție!” își zicea în sinea ei, înduioșată. Pentru ca în secunda următoare să revizuiască total: „Niciodată nu l-am disprețuit atât de tare ca-n seara asta! I-am băgat-o de nu s-a

văzut, cu lanul ăla de porumb! De parcă ar fi ceva aristocratic să le căsăpești pe amărâtele alea, a căror singură crimă era curiozitatea pentru un bărbat pe care fuseseră suficient de tâmpite să-l iubească!”

Toată noaptea, Saturnine s-a gândit în ambele sensuri, pentru a-și da iluzia că poate cântări cu pro și contra și că e stăpână pe situație. Când te îndrăgostești, negociezi după aceea cu tine însuți, ca să vezi dacă permiți sau nu acea absurditate. Tânăra avusese ghinionul de a se îndrăgosti de un tip dubios, la modul cât se poate de evident: negocierea a fost așadar dramatică – și inutilă.

Jocurile erau făcute.

A doua zi dimineață, Saturnine era deja conștientă de gravitatea situației. Se supraestimase imaginându-și că nu risca nimic dacă se întâlnea în fiecare zi cu acel bărbat. „Sunt o proastă ca toate celelalte”, își zicea ea furioasă.

Nu contenea să tot întoarcă povestea pe toate părțile. „N-o să mai port niciodată rochia asta”, și-a jurat ea apoi, în metrou. La Școala Luvrului, s-a luat de un student care fuma.

— Ce-aveți cu mine? o întrebă băiatul.

— E interzis.

— Și ce? M-ați văzut de sute de ori cu țigara în mână.

— Asta de-acum a umplut paharul.

Saturnine s-a urât că era așa țâfnoasă. Odată întoarsă acasă, s-a aruncat pe pat și a încercat să se limpezească. Nu mai voia să se gândească: o făcuse ore în șir, și degeaba. După noaptea aceea albă, ochii i s-au închis și tânăra s-a cufundat într-o inconștiență plină de fraze: „Moartea nu înseamnă dispariție”, „De unde ați scos-o pe-asta cu pedepsitul?”, „Sunt blând ca un mieluțel”, „Sunt inofensiv”.

A întredeschis apoi pleoapele și și-a spus cu voce tare: „E adevărat că nu mi-e frică de el. Poate că pe bună dreptate, nu?”

Brusc, s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii larg deschiși: „Nu le-a omorât! Colocatarele au dispărut,

e treaba lor, probabil că el nici nu știe unde sunt! Au intrat în camera obscură, l-au decepționat, dar el nu le-a pedepsit. Disprețul lui a fost cel care le-a făcut să plece”.

Prin minte i s-au derulat toate discuțiile pe care le avusese cu el. Chiar și chestia aia sinistră, „Dacă veți intra în această cameră, am să știu și o să regretați”, era de fapt un avertisment, nu o amenințare. Iar dacă încălcarea interdicției le adusese necazuri celorlalte, asta nu era din vina lui don Elemirio. Ce naiba putea să fie în afurisita aia de cameră obscură? În orice caz, nu cele opt cadavre, cum crezuse ea până atunci. Probabil un secret înspăimântător. De ce n-ar avea voie spaniolul să aibă un secret înspăimântător?

Saturnine s-a întrebat dacă puteai ascunde un secret înspăimântător fără să fii vinovat. I s-a părut că da. De exemplu, omul ar fi putut păstra acolo dovezile unei agresiuni îngrozitoare pe care o suferise cândva. Sau poate că a creat o operă de artă abjectă, dar indispensabilă echilibrului său mental. Imaginația tinerei era copleșită de multitudinea de ipoteze.

De câte ori nu încercase don Elemirio să-i explice că era nevinovat? Ea însă nu voise niciodată să-l asculte. Îl obligase să tacă, îi vorbise urât, îl bârfise fără să aibă nicio probă, iar el nici măcar nu se enervase din pricina acelor calomnii.

Saturnine a ajuns la concluzia că era îndrăgostită de un bolnav mintal, de un tip infatuat, de o ființă perfect anormală, dar nu de un asasin. Și s-a simțit cuprinsă nu doar de un sentiment de ușurare, ci și de o bucurie nemaitrăită.

„Rămâi cu capul pe umeri, își zise în sinea ei. Vezi că treci de la o extremă la alta. Poate că există prezumția de nevinovăție, dar nu ai nicio certitudine. Singurul lucru adevărat e că nu știi cu cine ai de-a face și că-i mai bine să fii prudentă”.

De unde se poate vedea că don Elemirio avusese dreptate măcar într-o privință. Aceea că Saturnine stătea sub semnul Atenei.

Când a fost chemată la cină, tânăra s-a străduit să-și facă intrarea în scenă cu calm, având grijă să pară într-o dispoziție cât mai firească. Don Elemirio s-a uitat la ea într-un mod care, pentru prima dată, nu i s-a mai părut insolit.

— Nu purtați fusta astăzi?

— Doar n-o s-o port chiar în fiecare seară! răspunse ea sec.

„Nu e musai să fii așa de afurisită”, se mustră ea în gând.

— Alegeți ce șampanie doriți. Sunteți la dumneavoastră acasă.

Tânăra a deschis frigiderul cu șampanii și a citit cu atenție etichetele.

— Taittinger-Comtes de Champagne, anunță ea. Îi scot dopul?

— Vă rog.

Ea a umplut obișnuitele cupe și s-a uitat cât de frumos strălucea cristalul lor. Apoi au ciocnit ca de obicei și au luat câte o gură.

— Asta-i preferata mea! exclamă el.

Ei șampania aceea i s-a părut excelentă, dar cam agresivă. Nu și-a spus însă părerea cu voce tare, convinsă că un asemenea bemol i-ar fi tăiat entuziasmul spaniolului.

— Am pregătit niște zarzuela, zise el.

— Ce-i asta?

— Pe scurt, e o paella fără orez. În mod normal, se pune mult homar în ea, dar cum am mâncat de două ori homari în ultima vreme, am înlocuit acest ingredient cu sparanghel.

— Nu văd ce legătură are una cu alta.

— Nici nu are. Am făcut asta doar pentru a sublinia absurditatea verbului „a înlocui”. Conceptul înlocuirii stă la baza dezastrului umanității. Gândiți-vă la Iov.

— Tot nu înțeleg care-i legătura.

— O să vă pun o porție generoasă pentru că, din câte am observat eu, nu vă prefaceți, ca majoritatea femeilor, c-ați avea un apetit minuscul.

Lui Saturnine, care tocmai se îndrăgostise, nu-i era foame mai deloc, dar a hotărât să țină ascuns acest lucru.

— Spuneați ceva de Iov.

— Da. Dumnezeu i-a luat femeia și copiii. La început Iov se revoltă, apoi înțelege că nu avea nicio vină pentru cele întâmplate și spune: „Lăudat fie Domnul.” Când Dumnezeu consideră că Iov a suferit destul, îi înapoiază nu femeia și copiii, ci o femeie și niște copii. Nicio clipă Iov nu se plânge: el acceptă înlocuirea. De unde se vede că umanitatea era deja ceva fără importanță.

— Dumneavoastră, care sunteți catolic până-n vârful unghiilor, cum tolerați faptul că sunt atâtea atrocități în Biblie?

— E o carte realistă. Consider că textul nostru sfânt nu alimentează nicio iluzie cu privire la natura umană.

— Și că vă arată că Dumnezeu e un ticălos, asta nu vă deranjează?

— Eu nu văd lucrurile așa. După părerea mea, Dumnezeu îl pune la încercare pe Iov. Iov e un pămpălău că acceptă înlocuirea.

— Ba nu. Lui Iov îi e frică, își dă seama că Dumnezeu e un mare pervers și nu îndrăznește să protesteze. Se gândește că, dacă se plânge, Dumnezeu o să-l urgisească în continuare. În plus, mi se pare revoltător că Dumnezeu își pune la încercare propria creație.

— Nu-i pui la încercare decât pe cei pe care-i iubești.

— Ba nu. Pe cei pe care-i iubești îi protejezi.

— Asta-i iubire maternă. E bună pentru copii. Dumnezeu se adresează unei umanități adulte.

— Serios? Atunci de ce se poartă Dumnezeu într-un mod atât de infantil? E supărăcios, capricios și răzbunător.

— În Vechiul Testament. În cel Nou e admirabil.

— Iisus e admirabil. Dumnezeu îl lasă să fie răstignit.

— Oamenii îl răstignesc.

— Dumnezeu consideră că ăsta-i prețul de plătit pentru răscumpărarea păcatelor. E un ticălos și un negustor.

— Ar trebui să încetați cu blasfemiile astea.

— De ce? Ce mi se poate întâmpla?

— Ce spuneți e o ofensă la adresa lui Dumnezeu.

— Și el mă ofensează pe mine. Dacă m-a făcut după chipul și asemănarea lui, am aceleași drepturi ca și el. N-o să spuneți tocmai dumneavoastră că nu-i așa. Doar vă socotiți Dumnezeu.

— Numai atunci când iubesc.

Aici Saturnine nu mai putea spune nimic. A dat-o cotită:

— Zarzuela dumneavoastră e foarte bună. Nu știu cum e cu homar, dar cu sparanghelul ăsta e formidabilă.

— Pentru că refuz ideea de înlocuire. Uitați cum stau lucrurile: m-am îndrăgostit de dumneavoastră. Sunteți a noua mea colocatară. Nu le înlocuiți pe cele opt femei de dinaintea dumneavoastră. Le iubesc în continuare. De fiecare dată, e vorba de o nouă iubire. Ar trebui un cuvânt nou, de fiecare dată. Verbul „a iubi” e totuși foarte potrivit, căci există o tensiune comună tuturor acestor iubiri pe care numai el o poate exprima.

Saturnine îl asculta descriindu-și propria stare, fără să clipească.

— Înainte, pe vremea când părinții dumneavoastră trăiau, ați iubit?

— Vag. Pe băiețelul căruia i-am oferit argintăria familiei, când aveam șase ani. Inflamări de felul ăsta. Repet, a fost nevoie de colocatare ca să descopăr iubirea, adevărata iubire. Mă întreb cum or fi procedând ceilalți… La capitolul ăsta, locuitul în comun e mecanismul ideal. Pentru mine, cel puțin.

— Ați fi putut institui această schemă când tatăl dumneavoastră trăia?

— Greu. Și dacă mi-ar fi dat voie, n-aș fi îndrăznit. Trebuie să recunoaștem că părinții sunt instanța cea mai antierotică din lume.

Saturnine se gândea că asemenea considerații îl făceau pe Elemirio din ce în ce mai suspect și-și dădea seama cu ciudă că își dorea să-l absolve de orice vină.

— N-am ales sparanghelul la întâmplare, spuse don Elemirio. Dumneavoastră semănați cu un sparanghel. Sunteți lungă și subțire, parfumul dumneavoastră nu evocă niciun altul, iar perfecțiunea capului dumneavoastră nu are egal pe fața pământului.

Complimentul lui, care înainte ar fi exasperat-o, acum o tulbura. Ce odios era să fii îndrăgostită! Se simțea dezgolită complet, o pradă cât se poate de ușoară. Ce aberație! S-a refugiat în cupa de șampanie, sperând că minunata licoare n-avea să-i slăbească și mai mult mijloacele naturale de apărare.

— Nu sunteți prea vorbăreață în seara asta, îi spuse el.

— Nu sunt bună la conversație, v-am avertizat. Dar nu-i nicio problemă. Dumneavoastră, ca de obicei, vorbiți cât patru la un loc.

— Numai când iubesc. „Căci din belșugul inimii vorbește gura”, după cum scrie și-n Biblie.

Saturnine îl înțelegea perfect. Dacă n-ar fi trebuit să se prefacă, simțea că ar fi fost ca el: i-ar fi fost de ajuns să deschidă vanele și cuvintele ar fi ieșit din ea fără să se mai oprească. „Când o să am dovada nevinovăției lui, atunci am să vorbesc”, își zise în sinea ei. În ce putea consta această dovadă? Asta nu mai știa.

— Cum v-ați consolat după… dispariția celor opt femei pe care le iubeați? îl întrebă ea.

— Când m-ați văzut prima dată, vi s-a părut că arătam ca un om consolat? Nu m-am consolat niciodată, iată răspunsul meu!

— Acum păreți consolat.

— Nu sunt. Vă iubesc, lucru care-mi mobilizează toată energia în prezentul indicativ. Asta îmi ascunde tristețea, fără a o face însă să dispară.

— Ce trist!

— Nu. Eu mă bucur că aceste iubiri nu m-au lăsat neatins. Sechelele astea îmi sunt foarte dragi. Nu numai că ele nu mă împiedică să iubesc din nou, dar chiar îmi hrănesc iubirea pentru dumneavoastră. Asta e grația divină a doliului.

Cuvântul „doliu” a făcut-o să tresară. În clipa următoare, și-a spus că folosirea unui asemenea termen nu presupunea neapărat moartea. Ar fi de ajuns să-l întrebe direct, iar el i-ar explica. Înainte, Saturnine refuza să-i pună așa o întrebare, pentru că-l credea vinovat. Acum nu-l întreba, fiindcă-și dorea prea tare nevinovăția lui.

— Sunteți mincinos de felul dumneavoastră?

— Nu mint niciodată, răspunse el fără să stea pe gânduri.

— Ce răspuns dezolant! Din momentul ăsta, dacă descopăr cea mai mică divergență între ceea ce spuneți și faptele dumneavoastră, n-am să vă mai cred.

— Ăsta-i adevărul, nu mint niciodată.

— Să fim serioși. Mințim chiar fără să ne dăm seama. Nu trebuie să fii un mincinos ca să minți. Mi s-a întâmplat de atâtea ori, de exemplu, să spun că am dormit foarte bine când, de fapt, nu închisesem ochii toată noaptea. Nu voiam să mint, voiam doar să fiu lăsată în pace, voiam să nu mă căineze nimeni. Toată lumea spune minciuni din astea.

— Ce curios… Eu, nu.

— Nu mă ajutați deloc. Cum fac eu acum ca să vă cred?

— Lucrurile sunt clare de mult. Nu mă credeți.

— Vă înșelați. Începând din noaptea asta, m-am hotărât să vă cred.

„Gata. Am spus-o. Pun pariu că nici n-o să bage de seamă”.

Don Elemirio s-a uitat lung la ea și a tăcut anormal de mult timp înainte de a spune:

— Mulțumesc. Ce s-a întâmplat în noaptea asta?

— Am văzut dublura fustei pe care mi-ați făcut-o.

Don Elemirio a zâmbit.

— Nici nu știți câtă muncă e acolo, zise el.

— Cu croiala…

— Nu, cu culoarea. Când spui „o dublură galbenă” e cum ai spune „o fată frumoasă”: treaba asta n-are nicio relevanță. Frumusețea e un concept la fel de ambiguu precum galbenul.

— Ziceați că aveți catalogul ăla din secolul al XIX-lea.

— Clasificarea lui Casus Belli prezintă, după părerea mea, o lacună în privința galbenului. Galbenul e culoarea cea mai subtilă pentru că, fără doar și poate, se apropie cel mai mult de aur. Amélie Casus Belli[12] deosebește 86 de feluri de galben, fiecare având propriul lui nume.

— Și n-ați găsit acolo nimic care să vă mulțumească?

— Trei dintre tipurile de galben aproape că au reușit: galbenul banană, galbenul gălbenușului și galbenul untișorului.

— Și ce-ați făcut, le-ați amestecat?

— Asta-i iluzia ignoranților, să crezi că amestecând trei aproximări ajungi la chestia ideală. Amestecurile de culori dau numai niște vacsuri oribile. Nu există ceva mai divin ca puritatea coloritului. Pentru dumneavoastră, am inventat un al 87-lea tip de galben, cel al dublurii acelei fuste. L-am creat prin acel procedeu matematic numit asimptotă. Culoarea este o curbă, iar asimptota e dreapta care se apropie cel mai mult de curba asta. Așa că, în paletarul meu intim, am născocit galbenul asimptotic. Un asemenea galben ține de metafizică: e un miracol că am reușit să-l fixez. Reflexiile acetatului se pretau cel mai bine la materializarea lui.

„Puteam să jur, și-a zis în sinea ei Saturnine. N-a priceput nimic. O ține langa cu galbenul ăsta, parcă-i apucat.”

— Fascinant! zise ea, politicoasă.

— Este? Știați că galbenul era culoarea prințesei de Clèves?

— Citiți și romane clasice franceze? reuși ea să murmure pentru a nu-și pierde din rang.

— Numai pe cele în care eroii au coleretă, simbolul geniului spaniol. Pe scurt, ducele de Nemours poartă culorile prințesei de Clèves, iar în felul acesta ea știe că el o iubește. Ceva mai încolo, Nemours o vede în camera sa, legând niște panglici în aceeași nuanță de galben în jurul bastonului pe care ea i-l subtilizase. Ce e formidabil e că ducele găsește imediat traducerea exactă a comportamentului prințesei: e îndrăgostită de el. Sunt convins că e vorba de galbenul asimptotic pe care tocmai l-am reinventat.

„Poate c-a înțeles, în sfârșit", își zise ea.

— În felul dumneavoastră, nu sunteți foarte diferită de prințesa de Clèves, conchise el.

Intrau pe un teren minat. Saturnine a pretextat că era obosită și a șters-o englezește.

Noaptea de dinainte fusese albă. Prin compensație, cea de acum a fost neagră tuci: tânăra s-a cufundat în somn ca într-un puț fără fund. Dimineață, s-a simțit mai în măsură să facă niște raționamente.

„Aseară a fost cât se poate de dubios. Trebuie să adopt sistemul lui de referințe, altfel n-o să înțeleg niciodată nimic din purtarea lui”, își zise ea în gând.

După ce și-a terminat orele, s-a întors la Nibal y Milcar și s-a plimbat prin toate încăperile autorizate, inspectându-le în cele mai mici amănunte. Insatisfacția cu care s-a ales a fost atât de mare, încât nu s-a putut abține să nu bată la ușa camerei lui don Elemirio.

L-a găsit pe spaniol jucându-se de-a dirijorul, deși nu se auzea nicio muzică. „Nebun de legat”, și-a zis în sinea ei. Bărbatul nu s-a întrerupt din îndeletnicirea lui, lăsând-o să examineze cu atenție fiecare ungher, inclusiv baia și interiorul dulapurilor.

Seara, la cină, i-a spus lui Saturnine:

— Parcă v-am zărit la un moment dat, după-amiază.

— Da. Am vizitat toate încăperile din casă. Am văzut armuri de aur, o colecție întreagă de colerete, niște incunabule fantastice. Din păcate însă, n-am găsit ce căutam.

— Ia gustați din mâncarea asta. Eu am inventat-o: anghilă sub piatră.

Saturnine s-a servit fără să comenteze.

— Ați spus că nu mințiți niciodată, zise ea după un timp. Deci sunteți într-adevăr fotograf. Încerc să gândesc cu mintea dumneavoastră, nu mi-e ușor. Dacă aș fi fotograf și aș fi iubit cu patimă opt femei, le-aș fi fotografiat. Or, n-am văzut nici urmă de fotografie a vreunei femei în toată casa. De fapt, n-am văzut nicio fotografie, de niciun fel.

— Sunt în camera obscură, răspunse el.

— Camera obscură e locul unde se developează fotografiile.

— Eu acolo le și expun.

— Ați interzis accesul în această cameră.

— Și nu-i asta cea mai mare virtute a mea? Știți ceva mai sufocant decât fotografii ăia care țin neapărat să vă arate operele lor? Măcar dacă le-ar spune așa. Dar nu, ei nu vor să-și arate operele, ei vor să împărtășească celorlalți propria lor muncă. Mi se pare ceva insuportabil.

— Mi-ar plăcea să văd niște poze făcute de dumneavoastră.

— Tocmai v-am spus că nu se poate.

— N-ați fotografiat niciodată și altceva?

— Ce idee! Nu, sigur că nu.

— Așa, ca să vă faceți mâna.

— Nu există nimic mai vulgar ca noțiunea de ciornă. Sunt mândru că în viața mea am făcut exact opt fotografii.

— O fotografie pentru fiecare femeie? Doar atât?

— Atât și nimic mai mult. Adevărata dovadă a iubirii nu constă în multiplicarea imaginilor, ci în crearea uneia singure, perfecte.

— O femeie are multe chipuri. Îmi imaginez că o femeie iubită are și mai multe. Cum să alegi un singur chip dintre atâtea altele?

— Alegerea se face de la sine, dacă știi să aștepți.

— Sunteți foarte misterios. O să-mi vină și mie rândul, nu-i așa?

Don Elemirio a început să freamăte.

— Ce vreți să spuneți?

— Îmi repetați la fiecare cinci minute că mă iubiți. Prin urmare, o să mă fotografiați. Vrând-nevrând, o să ajung să vă cunosc metoda de lucru.

Tăcere.

— Nu simțiți o anume frustrare că nu-mi arătați acele fotografii?

— Dacă m-aș simți frustrat, nu le-aș mai ține ascunse. Dar știți că faza cea mai neinspirată, în societate, e să scoți albumul de familie.

— Pentru că acolo sunt prea multe poze. La dumneavoastră nu sunt decât opt.

— Opt ocazii pentru comentarii stupide.

— Și dacă eu aș avea ochiul ideal?

— Și dacă l-ați avea, asta nu mi-ar aduce nimic în plus.

— Ba da: o privire din afară asupra operei dumneavoastră. Nu credeți că orice artist are nevoie de așa ceva?

— Nu. Și mai ales un fotograf. Fotografia este arta unde secretul e cel mai potrivit. Un muzician sau un coregraf ar suferi, probabil, dacă nu i-ar face părtași și pe alții la propria creație. Scriitorului îi place să se vorbească despre textele sale. Fotograful nu se bucură cu adevărat decât de propria-i privire.

— Ce concepție autistă despre fotografie!

— Toți fotografii sunt autiști. Dacă ar fi conștienți de lucrul ăsta, ne-ar scuti de o sumedenie de vernisaje.

Saturnine s-a oprit din mâncat și s-a gândit.

— Dacă interdicția privind camera obscură se leagă de cele opt clișee, întrebarea mea e următoarea: pedeapsa constă în privitul acelor fotografii?

— Privitul fotografiilor altcuiva este întotdeauna o pedeapsă.

— Încetați să vă tot refugiați în generalități. Eu vreau să știu dacă amenințarea este exterioară fotografiei sau dacă ea e fotografia propriu-zisă.

— Vorbiți într-un limbaj de neînțeles. Vreți să ajungeți critic de artă?

— Sunt sigură că înțelegeți ce vreau să spun.

— Mă supraestimați: eu fac fotografii la modul instinctiv. Știu numai ce emoție vreau să-mi stârnesc mie însumi.

— Vă duceți des să vă contemplați opera în camera obscură?

— Nu.

— Atunci nu vede nimeni fotografiile alea!

— Cine v-a spus că o fotografie își dorește să fie văzută?

— Dacă-i pe-așa, mergeți până la capăt: nu le mai developați!

— Există mai mulți fotografi mari care au aplicat această teorie. Oare cum se numea catalanul ăla care zicea: „Știu că imaginea e în cutie și am premeditat-o

atât de mult, că nici nu mai trebuie s-o văd ca să știu cum e”?

— Un precursor al digitalului, practic.

— Nu pricep.

— N-ați auzit de fotografie digitală?

— Ce mai e și asta?

— În fond, trăiți foarte bine în această ignoranță. Aveți un computer?

— Nu.

— Un telefon mobil?

— Ce să fac cu el? Eu nu ies niciodată.

— La ce aparat ascultați muzică?

— Colecția de viniluri Nibal y Milcar, pe 33 de turații, e în perfectă stare.

— Să știți că au început să fie din nou la modă. Vă uitați la filme pe DVD?

— Părinții mei aveau un televizor. L-am păstrat. E un stativ excelent pentru colecția mea de Fecioare din Salamanca.

— Ce legătură au DVD-urile cu televiziunea?

— Ar trebui să aibă?

— Aveți dreptate. Cât să mai joc cu dumneavoastră jocul ăsta?

— N-am mai scos nasul pe-afară din 1991. Cred că vă puteți opri la acea perioadă.

— În 1991, și chiar și mai înainte, mulți oameni aveau deja un computer.

— Grandețea se poate dispensa de lucrurile astea.

— Grandețea este analogică. Dar femeile care au împărțit cu dumneavoastră acești ultimi douăzeci de ani nu recurgeau la tehnologiile moderne?

— Eu nu le-o interziceam.

— Și n-au încercat să vă inițieze?

— Poate. Nu mi-am dat seama.

— Ce aparat de fotografiat aveți?

— Un Hasselblad. Am un stoc de filme arhisuficient pentru cât consum eu.

— Timpul de pozare e lung, nu-i așa, cu acest aparat? Nu-i ușor, la portrete.

— Într-adevăr. Dar, după opt ședințe, am făcut progrese.

Pe Saturnine a înecat-o tușea, apoi din tuse a dat în sughiț.

— N-ați avut decât opt ședințe foto în viața dumneavoastră? N-ați făcut decât opt fotografii?

— N-am apăsat pe declanșator decât de opt ori.

— Eu, care sunt nulă în ale fotografiei, am apăsat mult mai des pe declanșator.

— Poate că de-asta și sunteți nulă în ale fotografiei. Nu v-ați dat seama de impactul acestui gest. În orice disciplină, motorul cel mai bun e asceza. Celui care vrea să scrie dă-i hârtie puțină. Bucătarului începător propune-i numai trei ingrediente. Astăzi, debutanții din toate domeniile au la dispoziție o multitudine de mijloace. Ăsta nu-i un lucru care să-i ajute.

— Opt femei nu-s chiar atât de puțin.

— De iubit sau de fotografiat?

— Care dintre cele două activități e mai importantă pentru dumneavoastră?

— Mi-e greu să fac o diferență între ele. Scopul iubirii mi se pare a fi ajungerea la o fotografie, una singură, absolută, a femeii iubite. Iar scopul fotografiei este revelarea, într-o singură imagine, a iubirii pe care o simți.

— Mă faceți să-mi doresc tot mai tare să văd acele opt poze.

— N-o să le vedeți.

— Mă iubiți. O să mă fotografiați. Măcar o să știu cum procedați.

Lui Saturnine i s-a părut destul de evazivă reacția gazdei sale, dar a continuat:

— Când eram mică, am primit un Polaroid. E aparatul pe care l-am folosit cel mai mult. O adevărată plăcere!

— E ciudat că-mi spuneți asta, zise don Elemirio, care părea acum foarte emoționat. Mama îmi făcea fotografii cu un Polaroid. Mă lăsa să iau eu poza care ieșea din aparat și ne uitam împreună cum apărea imaginea. Nu știu ceva mai misterios decât această trecere de la neant la un chip. Tremuram tot de nerăbdare până când, dintr-odată, vedeam ivindu-se

în poză o figură. Apariția respectivă mi se părea o materializare a teoriei catolice a limburilor. Figura aceea de copil care prindea contur eram eu ieșind din limburi.

— Polaroidul în slujba dogmelor creștine, asta-i o chestie tipică pentru dumneavoastră! Și Hassselbladul ce dogmă ilustrează?

— Nemurirea sufletului, răspunse el de parcă ar fi fost ceva evident. Și învierea din morți a trupurilor.

Saturnine s-a trezit în miez de noapte. Cum putuse lăsa să treacă asemenea vorbe fără să reacționeze? Simțea că-i fierbe creierul. Și că nu va putea aștepta până la cină ca să-l descoasă pe don Elemirio.

„La urma urmelor, știu unde-i camera lui, se gândi ea. De ce nu m-aș duce până acolo? Dacă ar fi vorba de un alt bărbat, mi-ar fi teamă să nu profite de situație. El însă nu pare să umble cu lucruri de-astea”.

Nu era un plan lipsit de primejdii, dar dacă nu încerca să-l pună în aplicare, era sigură că ar fi înnebunit până dimineață. Merita să-și asume riscul. Și-a tras un halat peste cămășuța de noapte și a pornit-o pe coridoarele scufundate în întuneric. Când a intrat în camera spaniolului, inima îi bătea cu putere.

Bărbatul dormea întins pe spate, cu mâinile împreunate pe piept. Poziția ca de mort îi accentua seninătatea trăsăturilor. Gura nu-i era deschisă. Prin urmare, somnul nu-i dădea expresia stupidă a adormitului standard. Pentru prima dată, lui Saturnine i s-a părut frumos. Dar nu ca să se înduioșeze venise ea, așa că l-a trezit fără menajamente.

Don Elemirio s-a ridicat să aprindă lumina, apoi s-a așezat pe marginea patului. Tânăra a văzut că era îmbrăcat într-un cămășoi de noapte alb, ca bărbații de pe vremuri.

S-a uitat la pendulă, năuc.

— Ce faceți în camera mea la ora 2 dimineața? Vă dați seama că atitudinea dumneavoastră, cu orice alt bărbat, v-ar pune în mare pericol?

— Cu dumneavoastră cred că mă pune într-un cu totul alt pericol. Aseară, la masă, ați vorbit de învierea din morți a trupurilor. Asta înseamnă că în rai trăiești din nou în trupul din tinerețe?

— Mă treziți în puterea nopții ca să discutăm despre dogmele creștine?

— Răspundeți!

— Da, se poate spune și așa.

— Dar, pentru a învia, trebuie mai întâi să mori, nu?

— Sigur.

Saturnine s-a lăsat să cadă într-un fotoliu și a oftat:

— Recunoașteți deci că cele opt femei au murit.

— Am ascuns eu lucrul ăsta?

— Ați fost destul de ambiguu. Ziceați ceva de niște dispariții, parcă.

— Dacă m-ați fi întrebat direct, v-aș fi răspuns.

Saturnine începu să agite un cuțit mare de tăiat carnea pe care avusese înțelepciunea să-l ia din bucătărie.

— Nu-mi spuneți adevărul până la capăt, că nu știu ce fac cu ăsta.

— Ciudat om mai sunteți! De obicei, amenințți pe cineva cu o armă ca să-l forțezi să vorbească. La dumneavoastră e invers. Dar dacă nu voiați să știți nimic, de ce mă treziți la 2 dimineața?

— Voiam să știu dacă femeile au murit.

— Păreți foarte afectată. Ce sperați să auziți?

— Speram ca ele să fi văzut ceva insuportabil în camera interzisă. Speram ca ele să fi decis să dispară din acest motiv.

— E ceva adevărat în ceea ce ați spus.

— Dar nu pe de-a-ntregul, așa-i?

— Așa-i.

Saturnine și-a prins fața între mâini. Atingerea lamei de obraz a readus-o la macabra realitate.

— Deci nu sunteți nevinovat.

— Vă doreați să fiu? Vă mulțumesc, zise el zâmbind.

Avea un zâmbet minunat. Saturnine l-a urât.

— Singura posibilitate de nevinovăție care vă rămâne e ca aceste femei să se fi sinucis.

— Sinuciderea e o crimă! protestă don Elemirio.

— Poate. Dar nu ar fi a dumneavoastră.

— Nu vă pot lăsa să acuzați de crimă aceste opt femei pe care n-am încetat nici azi să le iubesc.

— Bine vă mai stă să le apărați! se înfurie ea.

— Salvarea reputației unor femei care au fost ucise e o chestiune de principiu. Din cauza mea, ele

nu mai sunt aici ca să se justifice.

— Mi-am dorit să nu fiți un asasin. Sunt o idioată în stil modern. De curând, un bestseller mondial a susținut că există vampiri drăguți și inocenți. Din acel moment, oamenii nu mai sunt cu adevărat mulțumiți decât atunci când li se spune că răul nu există. Nu, stați liniștiți, cei răi nu sunt răi de-adevăratelea, binele îi seduce până la urmă și pe ei. Cât de dobitoci și de degenerați am ajuns, încât să înghițim și să prețuim teoriile astea de doi bani? M-am lăsat și eu dusă de nas, ca toți ceilalți.

— Măcar aveați un motiv nobil ca să vă faceți astfel de iluzii.

— Asta numiți dumneavoastră motiv nobil? zise ea cu năduf.

— Să iubești pe cineva e întotdeauna un lucru nobil.

— Încetați cu prostiile astea!

— Poți iubi și răul, asta-i tot.

— Tăceți! zise ea agitând și mai tare cuțitul.

— În rest, să spui că eu sunt răul, asta-i exagerat.

Saturnine s-a apropiat de pat și a întins cuțitul spre gâtul lui don Elemirio.

— Tăceți! E un ordin!

— E vina mea că purtarea dumneavoastră mă stârnește în halul ăsta?

— Mulțumiți-vă să răspundeți când vă pun o întrebare.

— Ce vreți să știți și ce preferați să nu aflați?

Ca să-i arate că nu glumea, tânăra îl crestă ușor la tâmplă și-i arătă sângele de pe lamă. Don Elemirio, fascinat, murmură:

— Carmin și argintiu: a doua combinație de culori în ordinea preferințelor mele.

Excedată, Saturnine se așeză pe pat, fără a lăsa din mână arma mânjită de sânge.

— S-ar zice că m-ați făcut să-mi pierd fecioria, observă el.

— Mințiți! Nu le-ați omorât. Nu sunteți în stare să ucideți.

— Oricine e în stare să ucidă.

— N-ați mai văzut niciodată sânge pe un cuțit, asta-i clar.

— Nu puteam să le stric. Trebuiau să fie intacte pentru poză.

— Le-ați fotografiat moarte?

— E prea greu să fotografiezi o femeie vie, se mișcă întruna.

— De-asta n-aveați nicio problemă cu încetineala Hasselblad-ului.

— Dovadă că există o soluție pentru toate dificultățile tehnice.

Saturnine, încruntată, bătea ușor cu lama cuțitului în cearșaful alb de in.

— La ce bun să fotografiezi o moartă?

— Rolul artei este să completeze natura, iar rolul naturii este să imite arta. Moartea e funcția pe care a născocit-o natura pentru a imita fotografia. Iar oamenii au inventat fotografia pentru a capta acest formidabil stop-cadru pe care-l reprezintă momentul morții. Stau și mă întreb ce sens putea avea moartea înainte de Nicéphore Niépce.

— Acum înțeleg de ce nu voiam să-mi faceți confidențe. Sunteți foarte complezent! Cum le-ați omorât?

— În camera obscură există un mecanism pe care trebuie să-l blochezi înainte de-a intra. Dacă nu-l blochezi, ușa se închide automat în urma ta și se pune în funcțiune un compresor care scade temperatura ambiantă până la minus 5 grade.

— Bietele de ele, au murit de frig! Sunteți de o cruzime abominabilă.

— Crima nu e un act drăguț. Îmi pare rău. Dar măcar hipotermia nu distruge corpurile.

— Ce narcisism! Să pedepsești cu moartea faptul că ți-au fost văzute fotografiile!

— Mie mi se pare mult mai narcisist să-ți arăți fotografiile.

— Vă dați seama la ce supliciu le-ați supus pe femeile alea de care pretindeți că erați îndrăgostit? Ce poate fi mai groaznic decât să mori de frig?

— Femeile acelea ziceau și ele că mă iubesc. Violezi secretul persoanei pe care o iubești? Sau chiar dacă nu iubești! Nu merită oare un secret să fie respectat?

— Nu sunteți demn de respect.

— Secretul meu este. Orice secret este.

— De ce?

— Dreptul de a avea un secret e imprescriptibil.

— Ce vorbe mari în gura unui ucigaș!

— La început nu eram ucigaș. Eram un om care ținea la secretul lui.

— Ba erați deja un ucigaș. Vă omorâserăți părinții.

— Opriți-vă! Știți că spun adevărul. Nu mi-am omorât părinții.

— Ce importanță mai are, când ați făcut ce-ați făcut?

— Are. Când am avertizat-o pe Émeline în privința secretului meu, eram fără pată. Cuvântul meu merita să fie respectat. Și-apoi, uciderea alor mei ar fi fost o eroare estetică.

Saturnine îl împunse în gât cu vârful cuțitului, fără a-i străpunge pielea. Don Elemirio așteptă să se oprească, apoi își frecă grumazul cu o mână.

— A fost cât pe-aci să am orgasm, suspină el. Ce-o să faceți acum?

— Nimic. N-o să vă denunț, fiindcă nu sunt genul. Și n-o să plec. În primul rând, pentru că nu mi-e frică. Apoi, pentru că prezența mea vă împiedică să vă luați o altă colocatară. Cât timp voi trăi eu aici, nicio femeie nu va risca să vă cadă victimă.

— N-o să mai iubesc niciodată după dumneavoastră!

— Sunteți extraordinar de obscen când abordați acest subiect. Parc-ați fi Henric al VIII-lea!

— Cum îndrăzniți să mă comparați cu necioplitul ăla din neamul Tudorilor?

— Uitați-vă mai bine la dumneavoastră, dacă vreți să știți cum de îndrăznesc. După părerea dumneavoastră, ce sugerează această comparație?

— E o comparație total nedreaptă. Motivațiile lui erau de cea mai joasă vulgaritate.

— În vreme ce ale dumneavoastră sunt atât de aristocratice, nu-i așa?

— Mă bucur să vă aud spunând-o chiar dumneavoastră.

— Mă faceți să vomit. Sper ca prezența mea în această casă să vă facă viața un iad!

— Nu cred că, dând buzna în camera mea, în miez de noapte, goală sub chimonoul ăla, și amenințându-mă cu o armă albă, o să-mi distrugeți viața, îmi pare rău să v-o spun.

Exasperată, tânăra plecă imediat, puse cuțitul la loc în bucătărie și-și umplu un pahar cu lapte, pe care îl bău dintr-o suflare, furioasă la culme.

„Nu-i tocmai lipsit de farmec să iei cina cu un bărbat căruia astă-noapte i-ai pus cuțitul la gât”, își spuse în sinea ei Saturnine în timp ce se așeza la masa de plexiglas.

— Aș zice că s-ar impune niște Krug brut, rezervă specială, spuse don Elemirio.

— Foarte bine. Ieri n-am băut șampanie și ați văzut consecințele.

— Dar eu v-am spus să vă manifestați orice dorință.

— Asta am și făcut. Doar că altfel.

— Teribil ce mi-a plăcut. Am dormit după aceea ca un îngeraș.

Bărbatul a umplut cupele și amândoi au băut din licoarea aurie.

— Există o mângâiere pe care numai șampania ți-o poate aduce, suspină ea.

— Aveți nevoie de o mângâiere, draga mea copilă. Pică la marele fix. Am pregătit mâncarea cea mai mângâietoare din lume: ouă bătute.

— Iarăși ouă!

— N-am mai mâncat de-o săptămână. Am făcut așa o obsesie pentru ouă încât, dacă ar fi după mine, n-aș mai mânca nimic altceva. La douăzeci de ani, am încercat experiența de a consuma ouă după pofta inimii, timp de cincisprezece zile. Cele șase ouă cotidiene mă făceau să intru pur și simplu în transă. Din păcate, după opt zile a trebuit să mă opresc: fața mi se umpluse de niște pete roșii alergice.

Don Elemirio puse pe masă două farfurii adânci pline cu ouă bătute moi și cremoase. Saturnine trebui să recunoască în sinea ei că asasinul acesta gătea minunat.

— De ce nu faceți nimic normal?

— Cum adică?

— La douăzeci de ani, în loc să vă preocupe fetele, vă îndopați cu ouă. Ca adult, congelați femei ca să le fotografiați.

— Simplificați foarte tare lucrurile. Dar altminteri, aveți dreptate, aș fi fost mult mai inspirat dacă m-ar fi preocupat mai degrabă fetele. Nu era ușor, să știți.

Uneori, abordam pe stradă făpturi cu totul fermecătoare. Când le spuneam cine sunt, ele începeau deja să râdă. Ca să nu le propun imediat să vină în camera mea, le invitam la slujba de la biserică: mi se părea mai potrivit așa. Toate dispăreau cât ai zice pește.

— Nu vă duceați și dumneavoastră la petreceri, la serate?

— Ba da. Era oribil. Zgomotul din difuzoare era îngrozitor. După o jumătate de oră, trebuia să plec de-acolo. N-am înțeles niciodată cum suportă lumea așa un vacarm. Pe scurt, mi-am pierdut virginitatea la douăzeci și șase de ani, grație luării în spațiu a unei colocatare.

— Émeline, dacă bine îmi amintesc.

— Da. Émeline, o nestemată a Apusului.

Saturnine luă o gură de Krug și zise:

— Pe vremea aia nu făcuserăți încă nicio fotografie. Camera obscură nu ascundea așadar niciun secret. De ce ați omorât-o pe Émeline?

— Camera obscură ascundea atunci un secret absolut. Émeline a murit pentru că l-a descoperit.

— Prin urmare, camera obscură ascunde altceva decât opt fotografii.

— Nu.

— Nu înțeleg.

— Când Émeline s-a instalat aici, m-am îndrăgostit de ea nebunește. Nu cunoșteam această stare, care era atât de violentă, încât îmi dădea spasme. A trebuit să-mi găsesc un loc de refugiu. Aveam camera asta goală, așa că i-am vopsit pereții și ușa în negru. Mă izolam aici, ținând aprins un singur bec. Creasem practic neantul, neființa. Am știut imediat că trebuia să țin doar pentru mine această descoperire și am instalat un mecanism criogenie de blocare a ușii, convins ca n-avea să fie niciodată nevoie de el. Dureroasă eroare. Abia ce-am avertizat-o pe Émeline despre încăperea secretă, că a și încălcat consemnul.

— De ce trebuia să țineți numai pentru dumneavoastră această descoperire?

— Fiindcă așa voiam.

— De ce?

— Voința nu are nevoie de motive.

— Dar Émeline era femeia pe care o iubeați.

— Și e în continuare.

— Bine, să zicem. Dar camera asta obscură vă oferea un soi de plăcere. Nu e firesc să-ți împărți plăcerile cu persoana pe care o iubești?

— Nu pentru toată lumea.

— Bine, să zicem și asta. Dar de aici și până la a pedepsi pe cineva cu moartea doar pentru că nu a ascultat…

— Repet: am instalat dispozitivul ucigaș convins fiind ca n-avea să fie niciodată acționat.

— După cum se vede, v-ați înșelat. Mecanismul dumneavoastră a ucis de opt ori. O singură dată ar fi trebuit să fie de ajuns ca să renunțați la el.

— Înțeleg ce vreți să spuneți.

— Asta nu ține loc de răspuns.

— Nu puteam să renunț la acest dispozitiv ucigaș pentru că plăcerea mea avea mare nevoie de el. Necesitatea asta nu e una oarecare. Când accepți să fii tot ceea ce ești, nu renunți la monarhul absolut. O iubeam – o iubesc pe Émeline cu tot ceea ce sunt, inclusiv cu despotul din mine. Îmi dau seama chiar foarte bine că tocmai latura mea tiranică face din mine un mare amorez.

— Mergând până la crimă?

— Nimeni nu le obliga să intre în camera obscură.

— Să revenim la prima colocatară. Povestiți-mi când și cum ați constatat moartea lui Émeline.

— Era într-o duminică dimineață. Mă întorceam de la biserică, cu sufletul ușor. Voiam, ca în fiecare duminică, s-o trezesc pe Émeline cu sărutările mele: patul era însă gol. Am strigat-o. Niciun răspuns. M-am gândit atunci că probabil ieșise în oraș și m-am instalat în pat cu *Ars magna* lui Lullo. Personal, prefer s-o citesc în latină. Aș citi-o și-n arabă, dac-aș putea. Catalana lui Lullo e minunată, dar eu sunt un catalan care a ales să fie spaniol, așa că am o problemă cu frumoasa limbă a Cataloniei. *Ars magna*

e una dintre lecturile mele favorite. Niciun text nu abordează sublimul într-un mod atât de adecvat. Kant a scris un *Tratat despre sublim*: titlu grandios, dar care nu-și onorează promisiunile. Lullo are îndrăzneala cât se poate de firească de a vorbi despre acest lucru direct, prin grația divină a alchimiei, care, am s-o tot repet, e cea mai înaltă găselniță mistică din toate timpurile. Pe scurt, *Ars magna* m-a acaparat preț de vreo cinci ore.

Saturnine a închis ochii și a spus:

— Dacă înțeleg eu bine, ați fi putut s-o salvați pe Émeline. La minus 5 grade, corpul omenesc îmbrăcat într-un neglijeu nu moare chiar imediat. Dacă, în loc să-l fi citit pe Lullo, v-ați fi dus s-o căutați, ați fi putut s-o eliberați. După cinci ore de lectură însă, Émeline era moartă.

— Ăsta-i adevărul. O stimam mult prea mult pe femeia aceea ca s-o cred în stare de o eroare atât de grosolană. Trebuie să fi fost pe la ora 13 când foamea m-a scos din lectura lui Lullo. Absența lui Émeline mi s-a părut brusc îngrijorătoare. Am luat la rând toate încăperile din casă și abia în final m-am gândit la camera obscură. Când am deschis ușa, i-am văzut cadavrul pe jos. Am urlat de groază și de disperare Am luat-o în brațe și am dus-o în camera ei, ca s-o întind pe pat. Moartea era indiscutabilă: rigiditatea cadaverică se instalase deja. Sau poate ca era și efectul congelării. Niciodată n-o văzusem pe Émeline atât de frumoasă, trebuie să recunosc. Nu mi-a fost greu să-i scot neglijeul. Din cauza rigidității, a fost însă destul dificil să-i pun rochia de culoarea zilei, pe care i-o croisem. După aceea, m-am dus să-mi iau Hasselbladul și am făcut prima fotografie din viața mea. A ieșit o capodoperă. Frumusețea lui Émeline în poza aceea portret depășește orice închipuire. N-are cum să-ți pară rău că ți-a reușit o așa fotografie, oricare ar fi prețul plătit. Am prins imaginea în piuneze pe un perete al camerei obscure, cameră care n-a mai fost de-atunci locul neantului meu secret, ci cel în care am

continuat să mă izolez în mod regulat, ca s-o iubesc pe Émeline.

— Până aici, și la limita limitelor, moartea aceasta ar putea fi considerată un accident.

— Eu n-o consider așa. Și nici pe cele care au urmat.

— Povestiți-mi!

— Mă bucur că vreți în sfârșit să-mi auziți povestea. La un an și jumătate după moartea lui Émeline, am simțit din nou nevoia de a avea lângă mine o femeie. Am dat un anunț de luare în spațiu, iar printre cele care s-au prezentat se afla Proserpine. Misterul a jucat un rol important, eu m-am îndrăgostit de ea și ea de mine. S-a instalat aici, în camera unde stați acum dumneavoastră; după două săptămâni era în patul meu.

— Nu demontaserăți dispozitivul criogenic din camera obscură?

— Nu.

— Dar știați de-acum că exista un risc real.

— Sunt generos din fire: greșeala unei femei nu mă face să cred că toate femeile au această meteahnă.

— N-aș spune generos. Să zicem mai degrabă aristotelic. Ați mers pe principiul: cu o floare nu se face primăvară.

— Sunt oare vanitos dacă-mi place că mă considerați aristotelic?

— Nu știu. Ce-aș vrea eu să știu e de câte flori aveți nevoie ca să considerați că e primăvară.

— Vom vedea.

— Cât au durat, în medie, idilele dumneavoastră, până la delictul fatal?

— Nu e o regulă. Niciodată mai mult de șase luni, niciodată mai puțin de trei săptămâni. Unele femei sunt mai nerăbdătoare ca altele.

— Trei săptămâni. E cam puțin pentru o iubire pătimașă.

— Nici șase luni nu înseamnă prea mult. Când iubești cu patimă, timpul e întotdeauna prea scurt. V-aș putea povesti în amănunt cele opt săptămâni cu

Proserpine, dar mi-e teamă că v-aș plictisi. Iubirea e pasionantă pentru cei care o trăiesc; pentru ceilalți, e ceva anost.

— Opt femei, în optsprezece ani.

— Nouă, cu dumneavoastră. Care sunteți, până una-alta, vie.

— Aș zice, dacă sunteți de acord, să vorbim despre mine mai târziu. Deci opt femei. Sunt mulți ani și multe femei, și multe morți. Nu v-ați gândit nicio clipă să reconsiderați legitimitatea sistemului dumneavoastră?

— Nu.

— Nu pricep. Dacă faptele infirmă o teorie, atunci teoria respectivă e cel puțin îndoielnică.

— Faptele n-au infirmat teoria. Dacă toată lumea face o greșeală, asta nu înseamnă că greșeala respectivă e mai puțin gravă.

— Dar nici că trebuie suprimați cei care greșesc. Halal catolic mai sunteți!

— În ochii Bisericii, comportamentul meu e de neiertat.

— Aha! Și nu vă schimbați atitudinea?

— Sunt într-un impas.

— Ce vă împiedică să demontați dispozitivul ucigaș?

— Lipsa convingerii.

— Și câte femei trebuie să masacrați ca să fiți suficient de convins?

Don Elemirio a izbucnit în râs, apoi a zis:

— Ar trebui să știți.

— Ghicitorile dumneavoastră mă scot din sărite.

— Sunteți foarte nervoasă. Ca toți cei care se tem de ceva.

— Răspundeți-mi la întrebare!

— Nu mai mult de nouă.

— Nu vă cred. Sunt sigură că de fiecare dată v-ați gândit că e ultima.

— Nu. N-am avut niciodată această certitudine. Cu dumneavoastră însă o am.

— Chiar credeți că n-o să mai iubiți pe nimeni după mine?

— Nu cred. Știu sigur.

— De ce?

— Dacă v-aș răspunde ar însemna să vă insult inteligența. Aveți toate elementele necesare pentru a înțelege această certitudine. De data asta, eu sunt cel care pleacă primul în camera sa. Ca să vă las să vă gândiți.

După ce a golit sticla de Krug tot încercând să-și pună ordine în gânduri, Saturnine a pornit-o spre bibliotecă oftând, descurajată: „Am o enigmă de elucidat, am mijloacele de-a o face, după spusele asasinului, dar îmi lipsește metoda. Ca să nu mai orbecăi ca Oedip, ia să văd eu ce zice hazardul”. Fără să mai stea pe gânduri, a închis ochii și a ales o carte.

A ridicat apoi pleoapele: „Biblia. Evident. Dar cum să aleg eu pasajul potrivit, de la Facere până la Apocalipsă?”

A lăsat cartea să cadă, apoi s-a așezat pe podea și a citit acolo unde aceasta se deschisese. Era partea de început a Cântării Cântărilor:

> Să mă sărute cu sărutările gurii lui!
> Căci toate dezmierdările tale sunt mai bune decât vinul,
> Mirodeniile tale au un miros plăcut.
> Numele tău este ca o mireasmă vărsată.
> De aceea te iubesc pe tine fetele!
> Trage-mă după tine! Și haidem să alergăm!
> Împăratul mă duce în odăile lui…[10]

Era foarte frumos. Saturnine s-a înfiorat. „E frumos, dar nu mă ajută! Ce zice răspicat textul ăsta? Că trebuie să te bucuri, să sărbătorești, să iubești, să bei vin. Măi, să fie! Trebuie să gândesc cu mintea spaniolului. Care e sărbătoarea lui? Cum se bucură el? Care e parfumul lui? Cu ce se îmbată?”

N-a găsit niciun răspuns. „Asta fiindcă m-am apucat să caut. Când cauți, nu găsești nimic. Bine măcar că am reușit să formulez problema”.

Saturnine s-a dus la culcare și a adormit într-o clipită.

A doua zi, a hotărât să se concentreze asupra tuturor lucrurilor pe care urma să le facă. S-a spălat pe dinți temeinic. Și-a ținut orele cu toată ființa. A luat metroul pe tronsonul 8 și a coborât la stația La Tour-Maubourg, care i-a captat întreaga atenție.

A mers pe trotuar, iar când a trecut pe lângă un tomberon de gunoi, a avut grijă să-i adulmece toate miasmele. Când a ajuns în dreptul unei bănci publice, și-a zis în sinea ei, cu toată obiectivitatea de care era în stare: „Ce mă împiedică oare să mă așez pe banca asta și să nu mă mai mișc de aici până mor?” Apoi a ajuns la concluzia că ar crăpa înainte de a avea un răspuns la acea chestiune fundamentală. Exact când intra în curtea interioară a vilei Nibal y Măcar, i s-a arătat în gând cheia enigmei. Saturnine s-a oprit în loc, după care a spus tare, zâmbind cu gura până la urechi: „Într-adevăr. Era simplu ca bună ziua”.

— Am sperat c-o să veniți din nou azi-noapte. N-ați făcut-o.

— Nu e bine să te repeți.

— De-asta am și ales acum o sticlă de Cristal-Roederer.

Saturnine s-a uitat la ea cu atenție.

— E cea mai frumoasă sticlă de șampanie din câte am văzut. Osmoza dintre cristal și aur e incredibil de reușită.

— Câtă dreptate am să vă iubesc!

— De fiecare dată când trec pe lângă o bancă publică, mă întreb ce mă împiedică să mă așez și să nu mă mai mișc de acolo până mor.

— Bună întrebare. Și care-i răspunsul?

— Nu știu încă. Nu poți găsi răspuns la toate întrebările, zise ea zâmbind.

Bărbatul a făcut ochii mari.

— Nu deschideți sticla?

— Ah! Scuze.

S-a auzit cel mai frumos sunet din lume: sticla de Cristal-Roederer a rămas fără dop. Don Elemirio a umplut cupele. Au sorbit amândoi din lichidul auriu.

— Cum pot să știu că ați rezolvat într-adevăr enigma? întrebă el.

— Dacă vă spun: 7 + 2 = 9, asta o să vă convingă?

Bărbatul zâmbi.

— Da.

— În primă instanță, cifrele mi-au ascuns adevărul. Dacă aș fi știut de la bun început de cifra 7, mi-aș fi dat seama mult mai repede. 7 + 2 nu era chiar ușor.

— Vă ascult, zise el.

— 7, ăsta-i spectrul. Numai că dumneavoastră ați omorât 8 femei, iar în curând poate 9, dacă mă includ și pe mine. Ce uitam eu era că în realitatea noastră, la cele două extremități, există negrul și albul – absența sau prezența absolută a ceea ce constituie plăcerea dumneavoastră supremă: culorile.

— *De gustibus et coloribus non disputandum.*

— Ba da, tocmai, haideți să vorbim despre ele. Ce e, de fapt, culoarea? O senzație produsă de radiațiile

luminii. Se poate trăi și fără ele: unii daltoniști nu percep decât negrul și albul și nu sunt mai puțin informați decât ceilalți. În schimb, sunt privați de o voluptate fundamentală. Culoarea nu e simbolul plăcerii, e plăcerea ultimă. Atât de adevărat e lucrul ăsta încât, în japoneză, „culoare” poate fi sinonimă cu „iubire”.

— Nu știam. Ce drăguț!

— Beatitudinea iubirii seamănă cu cea pe care o simte oricine în prezența culorii sale preferate. Dacă aș fi reținut mai bine expozeul dumneavoastră privind hainele pe care le-ați creat pentru fiecare iubită în parte, aș fi putut, ca în Cluedo[11], să atribui câte o culoare fiecărui prenume. Îmi amintesc de o capă albastră, o bluză albă și niște mănuși roșii. Mai era și o vestă de culoarea flăcării, care înseamnă probabil un fel de portocaliu. În orice caz, galbenul sunt eu.

— Precizez că aceste nouă nuanțe sunt foarte subtile. Eu am ales pentru fiecare tonul cel mai atașant. Galbenul poate fi culoarea cea mai urâtă din lume. Pentru dumneavoastră însă, am compus galbenul asimptotic, a cărui inefabilă splendoare ați putut-o constata. Da, dumneavoastră sunteți galbenul și nu-i o întâmplare că veniți la sfârșit: e culoarea metafizică prin excelență. Opoziția negru/galben constituie contrastul fiziologic maxim al retinei umane.

— E și culoarea din spectru care corespunde aurului.

— Alchimiștii înțeleseseră lucrul acesta.

— E ceea ce conține viața din ou, una dintre obsesiile dumneavoastră.

— Am visat un ou al cărui gălbenuș să fie de aur. Imaginați-vă cum ar fi să-l fierbeți moale și apoi să înfigeți o bucățică de pâine în aur topit.

— Uitați-vă ce extaziat sunteți când vorbiți despre lucrurile astea: puțini oameni au o reacție atât de puternică în fața culorilor. Din perspectiva dumneavoastră, e perfect logic să iubiți nouă femei. E calea dumneavoastră de acces către totalitate. Dacă

mă omorâți și mă fotografiați cu fusta pe care mi-ați oferit-o, camera dumneavoastră obscură va fi un paletar complet. Iar atunci veți fi un colecționar ajuns la desăvârșire.

— Multă vreme, așa am crezut. Acum n-o mai cred. După seria de idile și de văduvii pe care le-am trăit în acești optsprezece ani, am ajuns la concluzia că văduvia e la fel de prețioasă ca idila. Odată trecut șocul doliului, coabitarea cu o iubită moartă nu-i chiar lipsită de farmec.

— Ce vreți să spuneți prin coabitarea cu o moartă? Cadavrele sunt în continuare aici?

— Nu, stați liniștită. Toate sunt îngropate alături de părinții mei, în cimitirul Charonne. E un mister cimitirul ăsta, nimeni nu-l controlează. Ca să mă întorc la ce spuneam, simt o excepție în cazul dumneavoastră: poate fiindcă sunteți galbenul, ați avea mult de pierdut dacă ați muri. Trebuie s-o spun, unele dintre soțiile mele îmi plac mai mult defuncte. Treaba asta ține, fără doar și poate, de vibrația diferitelor culori. Galbenul e mai bine să trăiască.

— Mie-mi convine.

— Am avut dreptate să păstrez dispozitivul ucigaș din acea cameră, de vreme ce există o femeie care respectă secretele celuilalt.

— Bun. Ați găsit perla cea rară. N-ați putea acum să distrugeți acel dispozitiv?

— De ce?

— Din simplă precauție.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Mă considerați un nebun care trebuie adus în imposibilitatea de a face rău cuiva.

— Să gândești lucrul ăsta despre un om care a omorât opt femei din motive cromatice ar însemna să-l judeci pripit.

— Nu sunt un nebun, ci un om îndrăgostit de absolut, confruntat de nouă ori cu o întrebare teribilă: care e granița exactă între ființa iubită și el însuși?

— Întrebare la care ați dat opt răspunsuri un pic cam definitive pentru gustul meu.

— Al nouălea răspuns va fi însă cel bun.

— Îl știți deja?

— Nu. O să mi-l dați dumneavoastră.

— Mă supraestimați.

— Vă dau pur și simplu ocazia să excelați.

— Cupa mea e goală.

Bărbatul i-a mai turnat niște Cristal-Roederer. Tânăra a contemplat lichidul auriu, apoi l-a băut.

— Șampania bună te ajută să gândești, zise ea. Noaptea trecută m-ați lăsat să dezleg singură enigma. Mai întâi am terminat sticla de Krug. Mi-a fost un bun sfetnic: m-am dus să iau o carte la întâmplare din biblioteca dumneavoastră și s-a nimerit să fie Biblia. Am lăsat-o să cadă pe podea, iar ea s-a deschis la începutul Cântării Cântărilor.

— Serios?

— Acele câteva versete mi-au fost de mare ajutor. Sunt un îndemn la petrecere, la bucurie. M-am întrebat atunci care e sărbătoarea dumneavoastră? În sfârșit, întrebarea cea bună.

— Și invitația la iubire din acele versete n-ați observat-o?

Saturnine a trecut peste acea aluzie și a continuat:

— Ce am înțeles din acele versete e că fiecare sistem tinde spre culmea propriei satisfacții și se organizează în funcție de aceasta. Poate că toate versiunile universului converg spre această unică satisfacere a plăcerii, a cărei violență nici nu ne-o putem imagina. Lucru care-i valabil și la scară individuală. Orice făptură aspiră la suprema voluptate.

— A dumneavoastră care ar fi?

— Iertați-mă că v-am putut crede la un moment dat asasinul propriilor părinți. Nu vă cunoșteam prea bine: o astfel de crimă nu intra în demersul dumneavoastră cromatic. Nu vă înțelesesem încă modul de a gândi. Mă poticnisem prostește în neverosimilul exploziei lor. După aceea mi-am dat seama că neverosimilul semnala adevărul. Oamenii mint în primul rând din cauza asta. Iar dumneavoastră, tocmai, nu mințiți niciodată. De

aceea trei sferturi din lucrurile pe care le spuneți sunt atât de incredibile.

— De ce o dați cotită de fiecare dată când vorbesc de dragostea dumneavoastră pentru mine?

— Și dacă, pentru prima dată în viața dumneavoastră, ați fotografia o femeie vie?

Don Elemirio a pălit, ceea ce a convins-o pe Saturnine de justețea proiectului ei. Nu i-a lăsat bărbatului răgazul de a răspunde:

— Cât vă duceți să vă luați Hasselbladul, eu fug să-mi pun fusta.

A șters-o rapid în camera ei. Dublura fustei i-a mângâiat picioarele cu o delicatețe încântătoare. Când a ajuns din nou în fața lui, el i-a arătat aparatul de fotografiat.

— Mi-e teamă că nu sunt în stare.

— Teama e o componentă a plăcerii.

A condus-o într-un budoar ale cărui nuanțe castanii nu dăunau strălucirii îmbrăcămintei. Tânăra a pozat în picioare pe sofa, pentru ca aurul stofei să umple cadrul.

El s-a întins pe jos, i-a spus că fața ei părea să iasă din fustă ca puiul din ou și a apăsat pe declanșator.

Blițul a trecut aproape neobservat, prin comparație cu freamătul de plăcere al celor doi.

— Gata, zise el.

— Glumiți! Doar n-o să ne mulțumim cu o singură fotografie.

— Eu așa procedez.

— Cu cele moarte. Cu o femeie vie trebuie încercate toate pozițiile.

— În cazul ăsta, nu mai bine mă duc să iau sticla de Cristal-Roederer? O să avem nevoie de carburant.

Ea a fost de acord. Șampania e în fotografie ce e praful de pușcă în război.

Saturnine a plătit cu propria persoană. Fără a lăsa din mână cupa de șampanie, pe care și-o umplea regulat, a fost gorgonă, templier modern, pagodă marțiană, idol cartaginez, diavoliță, Parvati, Amaterasu, Maria Magdalena, Lilith, Erzébeth

Báthory, apicultoare intergalactică. Pentru fiecare postură, el a inventat cadrul, contrastele și lumina.

Experiența aceasta i-a stupefiat. Până atunci, Saturnine nu fusese imortalizată decât în poze de familie, cu gura plină de mâncare duminicală, în timp ce don Elemirio nu avusese de-a face decât cu defuncte docile. Ineditul acelui exercițiu i-a excitat peste măsură. Fiecare i-a oferit celuilalt ceva nemaivăzut.

Cu cât el o fotografia mai mult, cu atât mai intense erau rafalele de energie pe care ea le simțea urcând din adâncul ființei sale. Întrucât don Elemirio lucra pe film, ședința n-a fost stricată de imediatul rezultatului: opera de artă are nevoie de misterul așteptării. E bine, când creezi, să nu nesocotești timpul. De îndată ce sticla s-a golit, Saturnine i-a spus că se duce la culcare. Își propusese să-l părăsească în modul cel mai abrupt cu putință: ceea ce trăiseră ei doi era prea puternic pentru a mai face posibil un epilog.

Când s-a întors a doua zi de la Școala Luvrului, tânăra a găsit, întinse pe pat, fotografiile făcute în ajun.

Erau vreo cincizeci; unele mai năucitoare ca altele: parcă ar fi pozat cincizeci de modele diferite. „Nu mă știam atât de mozaicată”, și-a zis ea în gând. Cât de bine era nu să fii altă persoană, ci să fii cincizeci de alte persoane! Au încântat-o până și pozele care n-o avantajau. Toate laturile pe care i le surprinsese spaniolul erau reale, și urâțenia și frumusețea, și fragilitatea și forța.

Mélaine a chemat-o la cină. Don Elemirio o aștepta lângă un morman de languste.

— Mulțumesc pentru fotografii, îi zise ea.

— Eu vă mulțumesc. N-am mai trăit niciodată așa ceva. Care dintre ele e preferata dumneavoastră?

— Niciuna. Îmi place să le privesc pe toate laolaltă.

Bărbatul a destupat o sticlă de Krug-Clos du Mesnil din anul 1843. Fiind o persoană stilată, nu a precizat că era cea mai scumpă șampanie din lume. De altfel, și uitase.

— Ce poză să alegem pentru camera obscură? întrebă el.

— Chiar trebuie pusă una dintre pozele astea în camera aia? zise ea după ce-și înmuie buzele în dumnezeiescul nectar.

— Absolut. Altfel, o să lipsească o culoare.

— Poate că-i mai bine să lipsească.

— Vorbiți prostii. Ar fi o eroare estetică.

— Nu sunt chiar atât de sigură.

— Haideți să vedeți!

Don Elemirio a dus-o pe Saturnine în fața ușii negre. Tânăra s-a asigurat mai întâi că acesta a blocat dispozitivul criogenic, apoi l-a urmat în interior.

Nici intrarea în mausoleul lui Tutankamon n-ar fi fost mai intimidantă. Un simplu bec lumina cele opt poze-portret prinse la distanțe egale pe pereții negri. Fusese păstrat un loc și pentru o a noua. Spațiul acela gol i-a dat fiori. Brusc, a avut senzația că simte cele

opt agonii petrecute în acea încăpere și a tras adânc aer în piept.

— Faceți prezentările, zise ea pe un ton indiferent.

Încântat de așa o cerere, bărbatul se aplecă în fața fiecărei fotografii.

— Émeline, iubita mea, iat-o pe Saturnine, femeia pe care o iubesc. Proserpine, iubita mea, iat-o pe Saturnine, femeia pe care o iubesc. Séverine…

Tânăra vie s-a uitat îndelung la fiecare portret. Fotografiile erau extrem de reușite, semn că ceva nu era în regulă. Acel ceva se numea moarte. Chipurile acelea frumoase de femei erau încremenite sub un luciu atât de puternic, încât totul apărea ca nefiresc.

Nu doar că nu puteai să nu-ți dai seama că femeile acelea erau moarte, dar nu încăpea nicio îndoială că ele fuseseră ucise.

— Le auziți ce spun? îl întrebă ea. Auziți vocile acestor opt portrete care repetă, toate, același lucru: „Iubitul meu, de ce nu vii să mă salvezi…?”

— De ce nu spuneți nimic despre culori? Nu vi se pare că sunt extraordinar de dense? Culoarea e partea aristocratică a fiecăreia dintre ele. Iar aici e locul dumneavoastră, spuse el arătând spre porțiunea de perete neocupată.

— O femeie vie între fotografiile unor moarte… Nici să nu vă gândiți!

— Îmi trebuie o femeie galbenă! protestă el. Știți care e culoarea care apare cel mai des în Biblie?

— Habar n-am.

— Aurul. Adică dumneavoastră, iubita mea.

Saturnine s-a înfiorat toată auzindu-se numită precum cele opt moarte.

— Nu vreau să-mi puneți nicio poză aici.

— O s-o fac și fără acceptul dumneavoastră. Un paletar trebuie să fie complet.

— Vi s-a întâmplat vreodată să țineți cont de părerea celuilalt?

— Îmi permit să vă reamintesc că toate acele femei mi-au nesocotit dorința.

— Și eu?

Don Elemirio păru nedumerit. Saturnine își continuă ideea:

— Eu v-am respectat dorința. Am așteptat să mă invitați dumneavoastră în camera obscură. N-am procedat perfect?

— Nu degeaba sunteți aurul.

— Păi, și-atunci, nu merită și dorința mea un pic de considerație din partea dumneavoastră?

— Nu înțeleg, zise el oftând. Vă plac fotografiile pe care vi le-am făcut?

— Îmi plac mult prea mult ca să fie expuse în acest loc sinistru.

— Sinistru, acest sanctuar al iubirii?

— Pare mai degrabă frigiderul unui măcelar.

Bărbatul izbucni într-un râs a cărui condescendență nu trecu neobservată de Saturnine. Tinerei îi era limpede că de cum se va întoarce cu spatele, el îi va prinde portretul în locul prevăzut.

Prin urmare, n-a mai ezitat nicio secundă: a ieșit val-vârtej din cameră, a pus în funcțiune dispozitivul criogenic și a închis ușa. Apoi s-a lipit cu spatele de aceasta și a așteptat.

— Saturnine! auzi ea în cele din urmă.

— Sunt aici, spuse ea, dându-și seama că era pentru prima dată când îi spunea pe numele mic.

— Nu se poate deschide dinăuntru.

— Bănuiam. Altfel, cele opt femei de dinaintea mea n-ar fi moarte.

— Mi-ați putea da drumul, vă rog?

— Cu o singură condiție: să-mi jurați că lăsați gol locul pentru culoarea galbenă.

— Mi-e cu neputință să mint. Nu pot să fac un asemenea legământ.

— Carevasăzică, preferați să muriți.

— E ca și cum i-ați cere lui Dumnezeu să renunțe la galben în momentul creării curcubeului.

— Asta e! O să aflați pe pielea dumneavoastră ce înseamnă să mori de frig.

— Ați putea sta aici cât îmi dau eu sufletul, ca să nu fiu singur?

— Nici vorbă. S-ar trezi bunătate de Krug-Clos du Mesnil din 1843. Îmi va face o enormă plăcere s-o beau fără dumneavoastră.

— Saturnine!

Tânăra a simțit că bărbatul se lipise și el cu spatele de ușă. Trupurile lor nu erau despărțite decât de doi centimetri de lemn.

— Nici nu vă imaginați ce plăcere am simțit, în aceste zece zile, când mă uitam în ochii dumneavoastră de culoarea papurei.

Tânăra n-a mai spus nimic. Și-a lipit buzele de ușa neagră, în locul unde se sprijinea ceafa condamnatului, apoi a plecat.

Contrar celor spuse mai devreme, n-a terminat șampania, fiindcă nu-i plăcea deloc să bea singură. A luat, în schimb, sticla și și-a vârât-o în rucsac, iar cele două cupe din cristal de Toledo le-a strecurat în buzunarele paltonului.

Ieșită în strada La Tour-Maubourg, a pornit-o pe jos, ca să se calmeze. „Trebuie să stau pe-afară toată noaptea, altfel n-am să rezist să nu-i dau drumul spaniolului”, și-a zis ea. Era frig, dar nu atât de frig ca în camera obscură în acel moment. Din solidaritate cu victima sa, a început să tremure.

Vagabondului care a întrebat-o de ce era așa de tristă, i-a răspuns:

— Fiindcă mă cheamă Saturnine.

Și pentru că nu era o fată care să se dea bătută cu una, cu două, a sunat-o pe Corinne de pe mobilul pe care i-l lăsase:

— Ce-ai zice de o noapte afară, cu mine și cu o sticlă de șampanie nobilă?

— Am venit.

Saturnine a ochit o bancă în apropierea stației de metrou și s-a așezat acolo s-o aștepte. În fața ei se înălța Domul Invalizilor, a cărui cupolă fusese de curând reacoperită cu foiță de aur. Un sistem de iluminare ideal îi dădea și mai multă strălucire. Tânăra a avut timp suficient să admire acea splendoare.

Apoi, exact în clipa în care don Elemirio a murit, Saturnine s-a preschimbat în aur.

Amélie Nothomb (pe numele ei adevărat Fabienne Claire Nothomb) s-a născut în 1966 în orașul belgian Etterbeek, într-o familie de diplomați. A locuit pe rând în Japonia, China, Statele Unite, Bangladesh, Burma și Laos. A debutat în 1992 cu romanul *Igiena asasinului* și a câștigat numeroase premii, printre care Marele Premiu pentru Roman al Academiei Franceze și de două ori Premiul Alain-Fournier.

Cărțile ei au fost traduse în peste douăzeci și cinci de limbi.

În seria de autor
Amélie Nothomb,
a mai apărut romanul
Lovește-ți inima!

Saturnine e hotărâtă să-și caute chirie, pentru că dormitul pe canapea în micul apartament al prietenei sale nu este o soluție pe termen lung. Și are norocul să găsească o ofertă extrem de atrăgătoare: o cameră spațioasă, cu chirie modică, într-o zonă selectă a Parisului. Desigur, mai sunt și alte persoane care vor să vadă camera, însă doar ea pare cu adevărat interesată de ofertă, celelalte dorindu-și doar să-l vadă pe proprietar, don Elemirio Nibal y Milcar, ale cărui opt precedente colocatare au dispărut.

Și, într-adevăr, don Elemirio o alege pe ea drept a noua sa colocatară. E un bărbat ciudat, care vorbește ca din cărți și nu iese niciodată din casă. Saturnine are acces la întregul apartament, mai puțin la o cameră în care îi este interzis să intre.

Ce se ascunde acolo? Va dispărea și Saturnine asemenea celor opt femei de dinaintea ei? Și ce s-a întâmplat oare cu ele?

FICTION CONNECTION

{1} Metrou regional ce deservește Parisul și suburbiile sale. *(N.t.)*

{2} Locurile unor bătălii celebre din epoca medievală.

{3} Tort laborios, cu un blat de foietaj pe care sunt asamblate mai multe choux-â-la-creme. *(N.t.)*

{4} Cremă de patiserie, aerată cu bezea sau frișcă. *(N.t.)*

s Henri Désiré Landru (1869-1922) – celebru ucigaș în serie francez, supranumit „Barbă Albastră din Gambais” . *(N.t.)*

{6} Parc de distracții. *(N.t.)*

{7} Marcel André Henri Félix Petiot (1897-1946), medic și ucigaș în serie francez, condamnat la moarte după ce la domiciliul său parizian au fost descoperite rămășițele a douăzeci și șapte de cadavre. *(N.t.)*

{8} Celebră marcă de caviar și denumire a unui cunoscut lanț parizian de restaurante și magazine de delicatese cu acest specific. *(N.t.)*

{9} Amélie Casus Belli este pseudonimul sub care Amélie Nothomb și-a semnat manuscrisul primului său roman, *Igiena asasinului*. Refuzat de Editura Gallimard, manuscrisul a fost acceptat de Editura Albin Michel, cu condiția ca autoarea să renunțe la acest pseudonim. *(N.t.)*

{10} Traducere de D. Cornilescu. *(N.t.)*

{11} Joc de societate inventat în anii '40 în Marea Britanie și conceput pentru 6 jucători care trebuie să dezlege misterul unei crime, numele fiecăruia dintre aceștia fiind cel al unei culori. *(N.t.)*

Table of Contents

{1} 97
{2} 97
{3} 97
{4} 97
{5} 97
{6} 97
{7} 97
{8} 97
{9} 97
{10} 97
{11} 97